

๑

ราชาวดี

“ความอยู่รอดของเกาะไข่มุกอยู่ในมือคุณแล้วนะฮะ คุณราชาวดี” ตั้งแต่เป็นนักเขียนนวนิยายมา นับแล้วก็เข้าปีที่สิบห้า ไม่เคยมีสักครั้งที่หญิงสาวเจ้าของนามปากกา ‘ราชาวดี’ อันโด่งดังในหมู่นักอ่านนิยายรัก จะคิดว่าอาชีพของหล่อนจะไปเกี่ยวข้องกับความอยู่รอดของใคร

จนกระทั่งวันนี้ ดวงตาใสแป๋วของบรรณาธิการชายร่างใหญ่ทว่า หัวใจสีชมพูที่กำลังมองมาอย่างอ่อนหวานขอร้อง มันบอกอย่างนั้น

บอกว่ามีเพียงหล่อน ที่จะช่วยกอบกู้ความอยู่รอดของเกาะไข่มุก...

“เวอร์หรือเปล่าคะคุณเป่ นักเขียนเล็กๆ อย่างตรีจะไปช่วยชีวิตใครได้” หล่อนแก้มถึงถ่อมตัว ทั้งที่ในใจก็รู้ว่าตนไม่ได้ ‘เล็ก’ อะไรสักหน่อย

“วู้ย! เล็กตรงไหนกันล่ะฮะ อย่างคุณตรีเขาเรียกว่าแถวหน้าของเมืองไทยแล้ว นิยายคุณตรีครองตลาดมาเป็นสิบปี ทั้งช่องสิบสาม ช่องสิบเจ็ดตบตีแย่งกันซื้อไปทำเป็นละครให้วุ่น เอ่ยนามปากการาชาวดี มีใครบ้างไม่รู้จัก ที่สำคัญ คุณเป็นเบอร์หนึ่งของสำนักพิมพ์ลายคำของเราเลยนะฮะ”

คำยินยอมเป็นดั่งน้ำหวาน ที่ได้ยินที่รักชื่นใจเมื่อนั้น

นักเขียนสาววัยสามสิบสี่ปี ผู้มีชื่อจริงๆ ที่ไม่ใช่นามปากกาว่า 'ราตรี' เซ็ดคอระหงขึ้น ขยับริมฝีปากได้รูปเป็นรอยยิ้มพึงใจ

ใครจะว่าบ้ายอกก็เถอะ แต่ทั้งหมดที่ บ.ก. เป่เป๋วามากก็เป็นเรื่องจริง ทั้งนั้น

ก็ถ้าหล่อนไม่ใช่เบอร์หนึ่ง บรรณาธิการผู้ได้ชื่อว่า 'โหด' และ 'เหี้ยม' คนนี้คงไม่ลงทุนถ่อมาหาถึงบ้านจัดสรรราคาแพงที่ตั้งอยู่ไกลออกมานอกเมืองด้วยตัวเอง แถมยังเอากระเช้าดอกไม้มากำนัล เป็นสารพันดอกไม้สีม่วงที่หล่อนโปรดปรานทั้งนั้น ทั้งหมดนี้ก็เพื่อขอร้องให้หล่อนรับงาน 'โพรเจกต์' สำคัญของสำนักพิมพ์งานนี้

'เขียนนิยายโปรโมตการท่องเที่ยวเกาะไข่มุกนะฮะ' นั่นคือสิ่งที่ บ.ก.

อธิบาย

เกาะไข่มุก

แต่ชื่อก็ทำเอาราตรีตาพราวในครั้งแรกที่ได้ยิน ไม่ใช่เคยประทับใจอะไรกับเกาะไข่มุกหรอก ตั้งแต่เกิดมาก็ยังไม่เคยไปเยือนเลยสักครั้ง แต่ที่เคลิ้มก็เพราะหล่อนเป็นโรคหลงใหล 'ไข่มุก' จนเรียกได้ว่าคลั่งไคล้ แค่ได้ยินคำนั้นก็เลยอดเคลิ้มไม่ได้

ส่วนเกาะไข่มุก หล่อนก็เคยได้ยินจากข่าวมาเป็นระยะ รู้ว่ามันคือเกาะเล็กๆ อันสวยงามในทะเลอันดามัน ซึ่งเคยเป็นสวรรค์ของนักดำน้ำทั่วโลก ติดอันดับแหล่งดำน้ำทอปเทน ทำให้โรงเรียนดำน้ำผุดเป็นดอกเห็ด แต่พอมีนักท่องเที่ยวมาดำน้ำมากขึ้น แหล่งดำน้ำรอบเกาะไข่มุกก็เริ่มเสื่อมโทรมลง กระทั่งมาถึงจุดหายนะเอาเมื่อปีก่อน

ปรากฏการณ์เอลนีโญทำให้เกิดภาวะปะการังฟอกขาวไปกว่าร้อยละเก้าสิบ กลายเป็นข่าวดังใหญ่โต พอความสวยงามลดลง นักท่องเที่ยวก็เริ่มไม่มาดำน้ำ ธุรกิจโรงเรียนสอนดำน้ำ ร้านดำน้ำเริ่มประสบภาวะลำบาก โรงแรมรีสอร์ท ร้านอาหาร ธุรกิจบนเกาะที่เคยบูมก็เริ่มอ่อนแอ

แล้วทุกอย่างก็พังครืนเอาตอนที่รัฐบาลตัดสินใจประกาศปิดจุดดำน้ำทั้งหมดรอบเกาะไข่มุก เพื่อแก้ปัญหาปะการังฟอกขาว ให้ธรรมชาติ

ได้รักษาตัวมันเองตามคำแนะนำของนักวิชาการ กลายเป็นชาวตั้งไปทั่วโลกเมื่อเกาะไข่มุกไม่ได้รับอนุญาตให้ดำน้ำอีกต่อไป

“ตั้งแต่รัฐบาลสั่งปิดจุดดำน้ำเมื่อหกเดือนก่อน ก็ไม่มีนักท่องเที่ยวเลย ตอนนั้นทั้งเกาะเสียบงน้อยอย่างกับปาซ่า หรือหิ้งเร่ไร้ร่องกันระงม ร้านดำน้ำปิดตัวกันไปเกือบหมดแล้ว ส่วนโรงแรมรีสอร์ทเกือบร้อยก็กำลังจะเจ๊งไม่เจ๊งແລ້”

“แต่ตรีก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดี ว่ามันมาเกี่ยวกับคุณเป่และตรีได้ยังไง”

“คือฮี่ฮี่ เดือนก่อนพวกผู้ประกอบการบนเกาะเค้าไปยื่นหนังสือขอความช่วยเหลือจากรัฐบาล ขอให้ช่วยโปรโมตหน่อยว่า ถึงดำน้ำไม่ได้ แต่บนเกาะก็ยังมีอะไรสวยๆ งามๆ ให้ไปเที่ยวได้อยู่...”

หล่อนพยักหน้าหงึกๆ ฟัง

“ที่นี้ทางรัฐบาลเลยปิ้งใจเดี๋ย่ว่าจะปรับภาพลักษณ์ของเกาะไข่มุกจากแหล่งดำน้ำให้กลายเป็นเมืองท่องเที่ยวด้านละคร เหมือนเกาะนามิของเกาหลีฮี่ฮี่”

ถึงบางอ้อก็ตอนนี่ เพราะหล่อนเองก็เคยซื้อทัวร์ไปเที่ยวเกาะนามิ^๑ ตามรอย เพลงรักในสายลมหนาว ซีรีส์เรื่องโปรดมาแล้วเหมือนกัน ยังนึกชมว่าเป็นความฉลาดของเกาหลี ที่ใช้ซีรีส์มาโปรโมตการท่องเที่ยว ทำรายได้เข้าประเทศเป็นกอบเป็นกำ

“ทางกระทรวงการท่องเที่ยวที่รับผิดชอบเรื่องนี้ก็เลยติดต่อมาที่สำนักพิมพ์ของเรา และเจาะจงมาเลยว่าขอให้ ‘ราชาตรี’ เป็นคนเขียนนิยายโปรโมตเกาะไข่มุก”

“อยากทำละครแล้วทำไมไม่ไปติดต่อทีวี คนเขียนบทละคร มาเจาะจงตรีทำไม?” หล่อนก็ถามไปอย่างนั้นเอง เพราะจริงๆ กำลังตัวลอยที่ได้เป็น ‘ผู้ที่ถูกเลือก’

^๑ เกาะนามิซัม (Namiseom) หรือนามิโด (Namido Island) ตั้งอยู่ในเมืองซุนซอน จังหวัดคังวอน เป็นเกาะกลางแม่น้ำที่มีรูปร่างเหมือนใบไม้ลอยน้ำ ซึ่งเกิดจากการสร้างเขื่อนซองเปียง (Cheongpyeong) กั้นแม่น้ำ Bukhan

“เพราะเค้าไม่ยอมยกได้แค่ละครอย่างเดียวนะสิชะ แต่อยากได้แบบครบวงจร สร้างกระแสเป็นระลอก ระลอกแรกเปิดตัวด้วยหนังสือนิยายจากนิยายค้อยเอาไปสร้างเป็นละคร”

“แบบนี้ก็แปลว่า ถ้าเขียนเสร็จแล้ว นิยายเรื่องนี้ก็”

บ.ก. และนักเขียนสับสนตาอย่างรู้กัน

“ฮะ นอกจากจะได้พิมพ์ขายทั่วเอเชียโดยมีกระทรวงการท่องเที่ยวกับกระทรวงวัฒนธรรมเป็นสปอนเซอร์แล้ว ยังจะถูกซื้อไปสร้างเป็นละครเอาไปฉายทั่วเอเชียอีก เท่านั้นไม่พอนะ ถ้าผลตอบรับดีอย่างที่คิด ก็จะไปทำเป็นเวอร์ชันหนังรักโกอินเตอร์ ขายไปทั่วโลกเลย”

หล่อนมองเห็นประกายระยิบระยับของโอกาสอันสดใสเหมือนใครเอากากเพชรมาโปรยในอากาศ เป็นนักเขียนมาสิบห้าปี มีชื่อเสียงโด่งดังก็จริง แต่ก็เฉพาะในประเทศ ยังไม่เคยมีนิยายเล่มไหนถูกแปลเป็นภาษาต่างประเทศเลยสักเล่ม และที่สำคัญ

“รวยไม่รู้เรื่องเลยนะชะ”

“อู๊ย! คุณแปเป้ก็ รวยรวยอะไรกันคะ ตรีไม่ได้คิดถึงเรื่องเงินชะหน่อย”

ถึงจะพูดอย่างนั้น แต่ภาพตัวเลขเจ็ดหลักเหาะๆ บนเช็คก็วิ่งอยู่ตรงหน้าแล้ว ได้เงินขนาดนั้น คงไม่ผิดอะไรถ้าจะซื้อสร้อยไข่มุกเส้นใหม่มาใส่เล่นอีกสักเส้น

“รับปากเถอะนะชะคุณตรี ขอร้อง ผมรู้ว่าคุณไม่ได้คิดเรื่องเงิน”

ชะเมื่อไหร่ ราตรีต่อคำให้ในใจ

“แถมงานคุณก็เยอะอยู่แล้ว มีทั้งเล่มที่เตรียมออกในงานสัปดาห์หนังสือ และเรื่องใหม่ที่กำลังลงตีพิมพ์ในนิตยสารตระกูลไทย แต่ถือว่าช่วยชาติก็แล้วกันนะชะ”

“ก็ได้ค่ะ ช่วยชาติก็ช่วยชาติ”

“วิ๊ดบึ้ม!!” บรรณธิการร่างใหญ่โผล่เข้ามาทอดอย่างเปลอดตัว “ขอบคุณชะ คุณตรี คุณกำลังจะทำให้สำนักพิมพ์ของเราวยไม่รู้เรื่องเอ๊ย! คุณกำลังจะช่วยให้เกาะไข่มุกอยู่รอดแท้ๆ”

ราตรีกระหึ่ม รोजนบรรณาธิการร่างใหญ่ปล่อยหล่อนเป็นอิสระ
แล้วก็แก้งเปรย

“ที่จริงนักเขียนนิยายในวงการก็มีตั้งเยอะตั้งแยะ ทำไมต้องมา
เจาะจงเลือกตรีคนเดียวก็ไม่รู้จะอะ”

คิดว่าบรรณาธิการจะรีบรับมุกป้อนคำเียนยต่อให้ชื่นใจ ทว่าเขา
กลับอึกอักอยู่ชั่วครู่ ทำสีหน้าเหมือนคนปวดตับ ก่อนจะบอกเฉือนๆ ว่า

“คือว่า อันที่จริงก็ไม่ใช่ ‘คนเดียว’ หรืออะ”

“อะ?” ราตรีขมวดคิ้ว

“ยังมีนักเขียนอีกคนหนึ่งที่ถูกเลือกให้มาทำงานนี้เหมือนกันกับ
คุณตรี”

“ใครอะ?”

“ก็ยาย ‘มีนา’ ตัวแม่ของสำนักพิมพ์เลิฟบีทส์นี่อะ!”

หล่อนรู้จักชื่อนั้นดี มีนา

ไม่ได้รู้จักเจ้าของชื่อเป็นการส่วนตัว ไม่เคยพูดคุย แต่รู้จักชื่อนั้น
ผ่านปกหนังสือนวนิยายลึบกว่าเล่มในระยะเวลาเพียงสามปีที่ผ่านมา

ราตรีเห็นรูปเจ้าของนามปากกา ‘มีนา’ ครั้งแรกในนิตยสารเล่มหนึ่ง
ที่มีสัญลักษณ์ฝ้ายนั้นในฐานะนักเขียนดาวรุ่งมาแรง ดวงหน้าอ่อนเยาว์
ใสเกลี้ยงปราศจากเครื่องสำอางทำให้หล่อนประหลาดใจไม่น้อย เมื่อพบว่า
อีกฝ่ายเป็นแค่เด็กที่จะเรียกว่าปากไม่ลิ้นกลิ้งน้ำนมก็ได้ เพราะตอนนั้น
เจ้าตัวอายุแค่อายุสิบเอ็ดปีเท่านั้นเอง!

ราตรีเริ่มเขียนนิยายตอนอายุสิบแปด เด็กกว่ายายมีนาก็จริง แต่
นิยายช่วงห้าปีแรกของหล่อนนั้นแทบไม่มีใครรู้จัก ผิดกับเด็กคนนี้ ซึ่ง
มีชื่อเสียงโด่งดังในวงการนักอ่านตั้งแต่ปีแรกๆ ของการ ‘เข้าวงการ’ จนมี
คนบอกว่า มีนาเป็นคลื่นลูกใหม่แห่งวงการนิยาย ที่แรกราตรีก็พยายาม
ไม่คิดอะไร เพราะรู้ว่าไม่ว่าจะวงการไหน ก็ย่อมมีคลื่นลูกใหม่ได้เสมอ

แต่มาสะดุดหูเขาก็ตรงที่เริ่มได้ยินหนาหูว่า มีนาค่ะแหละจะมาเป็น
‘ราชาวดีคนต่อไป’

ก็แล้วทำไมจะต้องมาเป็นราชชาติคนต่อไปด้วย?

ราชชาติมีแค่คนเดียว แล้วหล่อนก็ยังไม่ได้ตายหรือจะหักปากกา เลิกเขียนนิยายเสียหน่อย จึงต้องมีใครมาแทนที่!

นั่นเองทำให้ราตรีอดเขม่นเจ้าของนามปากกามีนาไม่ได้ ยิ่งได้อ่าน บทสัมภาษณ์ของฝ่ายนั้นที่เห็นชัดว่าเป็นเด็กรุ่นใหม่มั่นใจในตัวเอง โดยเฉพาะตอนที่บอกว่า

‘มันคิดว่านิยายสมัยนี้ก็ต้องมีฉากโรมานซ์อีโรติกบ้าง จำเป็นเลย แหะละค่ะ เพราะยุคสมัยมันเปลี่ยนไปแล้ว ถ้าทั้งเรื่องพระนางได้แค่จับมือ กัน มันก็ดึงดูดคนไม่ได้’

หล่อนก็ยังไม่ถูกชะตา

หล่อน ราชชาตินี้แหละ ที่เขียนนิยายมาสิบห้าปี มีผลงานมาแล้ว มากกว่าหกสิบเรื่อง ไม่มีเรื่องไหนที่ตัวละครต้องแก้ผ้าโชว์อวัยวะ และ แทบทุกเรื่องกว่าพระเอกจะได้จูบนางเอกก็ต้องรอถึงตอนอวสานเท่านั้น แต่นิยายของหล่อนก็ยิ่งขายดิบขายดี อยู่มาได้จนหล่อนมีบ้านสามหลัง รถสี่คันเป็นของตัวเองในวันนี้

ถึงจะมีใครบอกว่านักเขียนไส้แห้ง หล่อนเองคือข้อพิสูจน์ ว่ามัน ไม่ใช่ใช้อย่างนั้นเสมอไป

ราตรีเคยอยู่บ้านเช่าโหลมๆ ตอนนี้ชีวิตเปลี่ยนไปได้ก็เพราะการ เขียนนิยาย

หล่อนเขียนนิยายหาเงินส่งเสียตัวเองตั้งแต่เข้ามาเรียนมหาวิทยาลัย ในกรุงเทพฯ คงเป็นพรสวรรค์ที่ทำให้การเขียนของหล่อนลื่นไหล ราตรี ออกนิยายปีละห้าเล่มโดยเฉลี่ย พอขึ้นปีที่สาม นิยายของราชชาติก็เริ่ม ถูกซื้อไปทำละคร พอละครออกอากาศ ก็ได้ค่าเรื่องย่อที่เอาไปลงหนังสือพิมพ์ และนิตยสารเฉพาะกิจ เรื่องแล้วเรื่องเล่า

จากเดิมที่หวังแค่ค่าเล่าเรียนและค่าเช่าห้อง เพื่อแบ่งเบาภาระ ของบิดาที่เป็นข้าราชการครู และมารดา ซึ่งมีอาชีพแม่บ้านอยู่ที่เชียงใหม่ บ้านเกิด ไปๆ มาๆ หล่อนก็กลายเป็นเสาหลักหาเงินเลี้ยงครอบครัว ซึ่งจังหวะนั้น พ่อของหล่อนก็เกษียณอายุออกมาอยู่บ้านเฉยๆ พอดี

ถึงตอนนั้น หล่อนซื้อบ้านที่ต่างจังหวัดให้พ่อแม่หนึ่งหลัง ให้พี่ชาย กับพี่สะใภ้อีกหนึ่งหลัง และของตัวเองในกรุงเทพฯ ที่อาศัยอยู่ปัจจุบัน อีกหนึ่งหลัง ทุกคนในครอบครัวสุขสบายก็เพราะนิยายที่หล่อนเขียน

ถึงแม้ว่าหลังๆ อัตราความเร็วและความสั้นไหลจะฝืดลงบ้างก็ตาม ก็เหม ลิบห้าปี เขียนมาแล้วตั้งหกสิบกว่าเรื่อง มันก็ต้องมีตีพิมพ์ บ้างสิ!

ถ้าหากพูดแบบไม่โกหกตัวเอง ราชาวดีมีความกัลลัคลุ่มลึกๆ ที่ไม่เคยแยมพรายให้ใครฟัง นั่นก็คือ ช่วงสองสามปีให้หลัง หัวสมอง ของหล่อนเริ่มตีบตัน ผลงานได้ไม่รวดเร็วเหมือนเคย

มีหน้าซ้ำ ยอดขายที่เคยเปรี้ยงปร้างก็เริ่มหดตัวลง เพราะมีพวก คลื่นลูกใหม่อย่างยายมีนา และอีกสารพันนามปากกาที่เกิดขึ้นราวกับ ทารกเกิดใหม่ในยุคเบบี้บูมมาแย่งส่วนแบ่งตลาด

หล่อนเลยแอบหวังลึกๆ ว่า การทำโปรเจกต์นิยายโปรโมตเกาะ ไช่มุกที่รับปากบรรณาธิการไปเมื่อครู่ น่าจะเป็นการพลิก ‘หน้า’ ใหม่ ในการทำงานเขียนของหล่อน

ไม่แน่ มันอาจช่วยสร้างกระแสนิยมให้ราชาวดีกลับมาเป็น ‘นักเขียน แห่งศตวรรษ’ อีกครั้ง พร้อมทั้งช่วยกระตุ้นยอดขายให้เปรี้ยงปร้างเหมือน เมื่อก่อนก็ได้

จะมีจิตใจอยู่นิดหนึ่งก็ตรงที่ ทำไมยายมีนาจะต้องมามี ‘เอี่ยว’ ในเรื่องนี้ด้วยนั่นแหละ

‘ก็ทางกระทรวงเขาลังเล กลัวเขียนนิยายแนวผู้ใหญ่ คนสมัยใหม่ ก็จะไม่อ่าน หรือถ้าเขียนนิยายโรมานซ์มีฉากวาบหวิว คนหัวโบราณก็จะ รับไม่ได้ เขาก็เลยแก้ปัญหาว่า เอามันทั้งสองแนว โดยเลือกคุณตรี เป็นตัวแทนนักเขียนแนวผู้ใหญ่ และยายมีนาเป็นตัวแทนนักเขียนโรมานซ์’

นั่นคือคำอธิบายของ บ.ก. เป่เป่

“แล้วสุดท้ายจะเอาไปทำอะไรทั้งสองเรื่องเลย หรือเลือกเอาเรื่องใด เรื่องหนึ่งคะ?”

“อู๊ย! สองเรื่องเลยสิชะ แต่ว่าสร้างทีละเรื่อง ถึงยังไงเค้าก็ต้อง

เลือกของคุณตรีมาทำก่อนอยู่แล้ว ไม่ต้องสงสัย”
ราตรีพยักหน้า หล่อนก็คิดอย่างนั้นเช่นกัน
ก็อย่างยายเด็กมีนาหรือ จะมาสู้กับเขียนชื่อตัวอย่าง ‘ราชาวดี’ ได้!

สองวันหลังจากที่รับปากบรรณาธิการเป่ไป เขาก็โทร. กลับมาหา
หล่อนด้วยน้ำเสียงตื่นเต้นยินดี

“ผมโทร. ไปแจ้งผู้ใหญ่แล้วนะฮะ ทางนั้นแจ้งกลับมาว่าทุกอย่าง
อนุมัติ คุณตรีเตรียมออกเดินทางได้เลย”

“ออกเดินทาง?” หล่อนสะดุดหู “ออกเดินทางไปไหนคะ”

“อ้าว! ก็ออกเดินทางไปเกาะไข่มุกยังงีละฮะ”

“หา? ตรีต้องไปด้วยหรือคะ”

“ต้องไปสิฮะ บนเกาะไข่มุกเค้าเตรียมสถานที่เด็ดๆ เอาไว้ตั้งหลาย
จุด ทั้งของเดิม ทั้งสร้างใหม่ ให้คุณตรีเอาไปใส่ในนิยาย พอหนังสือเผยแพร่
ออกไปแล้ว คนจะได้มาเที่ยวตามรอยงีละฮะ”

ราตรีคิดตาม ก็จริงของ บ.ก. ถ้าหากไม่ไปเห็นสถานที่จริง จะเอา
ฉากไปใส่ในเรื่องให้คนไปเที่ยวตามรอยได้ยังไง หล่อนไม่ได้คิดเรื่องนี้
มาก่อนก็เพราะที่ผ่านมา หล่อนชินกับการนั่งจับคาปูชิโนร้อนๆ เขียนนิยายอยู่
ในห้องทำงานติดแอร์เย็นสบายของตัวเอง แล้วเปิดเพลงคลาสสิก
คลอไปด้วยมากกว่าออกไปทำอะไรนอกสถานที่

“ไม่ต้องห่วงนะฮะ” บ.ก. พูดเหมือนอ่านใจหล่อนได้ “ทางโน้นเค้า
เตรียมบ้านหุริมิชายหาดเอาไว้ให้คุณตรีเรียบริ้อยแล้ว คุณตรีอยู่เขียน
นิยายได้สบาย จะอยู่เขียนจนจบเรื่องเลยก็ยังมี ถ้าคุณตรียังไม่เชื่อ
เดี๋ยวผมจะส่งแฟกซ์รูปบ้านไปให้ดู รับรองว่าเลิศหรูอลังการไม่แพ้บ้าน
พูลเฮาส์แน่นอน”

หล่อนหูฟังเล็กน้อยเมื่อได้ยินชื่อบ้าน ‘พูลเฮาส์’ บ้านสวย
ริมทะเลในซีรีส์เกาหลีชื่อเดียวกันที่สร้างความประทับใจให้คนดูชื่อตัว
เครื่องบิน บินตามไปดูของจริงถึงที่มาแล้วนักท่องเที่ยว หล่อนเองก็เป็นหนึ่งใน
ผู้ไปเยือนเช่นกัน

ยังไม่ทันวางสาย เฟกซ์รูปบ้านบนเกาะไข่มุกก็มาถึงมือหล่อน
นักเขียนสาวพบว่า เขาไม่ได้พูดเกินจริงเลยแม้แต่น้อย

ราตรีหลงรักบ้านแฝดริมทะเลบนเกาะไข่มุกตั้งแต่แรกเห็น

แต่ก็ยังอดทำเล่นตัวไม่ได้ตามความเคยชิน

“ก็สวยดีนะคะ แต่แห่ม ที่แรกคุณเป๊ปกี้ไม่ได้บอกตรี ว่าจะต้อง
ออกต่างจังหวัดด้วย”

บรรณาธิการฟังแล้วคร่ำครวญมาตามสายโทรศัพท์

“โอ้ ไปเถอะนะฮะคุณตรี ผมไหว้ละ คุณตรีก็รู้ว่าผมมีฉายา
ในวงการว่า บ.ก. โคตรมหาหฤโหด เกิดมาไม่เคยขอร้องนักเขียนคนไหน
เลยสักครั้ง มีแต่คุณตรีนี่แหละที่ผมต้องขอร้อง เก็บกระเป๋าไปเกาะไข่มุก
เถอะนะฮะ!”

๒

มีนา

“พี่ไม่ได้ขอร้องหนูนะมีนา แต่นี่คือคำสั่ง!”

มีนาสะดุ้งในใจเพราะน้ำเสียงเด็ดขาดของสาวใหญ่ใส่แว่นหนา ทำทางเหมือนคุณครูที่นั่งอยู่อีกฟากของโต๊ะ ผู้หญิงคนนี่คือคุณระดับดาว บรรณาธิการของเธอ

ไม่ได้เป็นแค่บรรณาธิการ แต่สาวใหญ่ยังเป็นเจ้าของสำนักพิมพ์ด้วย

“พี่รู้หรือว่าหนูไม่ชอบทำงานตามใจทัย แต่ไม่ใช่เวลาจะมาติสต์แตก นี่เป็นโอกาสของสำนักพิมพ์เลิฟบีส์ที่จะสร้างชื่อเสียง จะปฏิเสธแล้วปล่อยให้สำนักพิมพ์ ‘ลายคราม’ นั้นซุบมือเปียไปฝ่ายเดียวได้ไง โอกาสมาถึงเราแล้วแท้ๆ”

ที่จริงสำนักพิมพ์ที่ระดับดาวพูดถึงนั่นชื่อ ‘ลายคำ’ แต่เจ้าตัวกลับเรียกเป็น ‘ลายคราม’ มีนาไม่จำเป็นต้องช่วยแก้ไข เพราะรู้นั่นคือความจริงใจของคนพูด ที่จะบอกว่สำนักพิมพ์คู่แข่งเซยและตกยุคไปแล้ว

“แล้วทำไมเค้าถึงเลือกมีนละคะ” มีนาคลั่งรอยขาดตรงหัวเข่า กางเกงยีนไปมาอย่างอึดอัด

นั่งฟังคุณประดับดาวสาธยายเรื่องโครงการเขียนนิยายโปรโมตเกาะไข่มุกมาครึ่งชั่วโมง มีนาว่านี่เป็น 'โอกาส' แต่เธอไม่ใช่คนประเภทที่เห็นโอกาสแล้วกระโจนฉกฉวยอย่างไม่ดูท่ามาตาเรือ

ในฐานะนักเขียนนิยายหน้าใหม่ เธออยากมีชื่อเสียงเป็นที่ยอมรับก็จริง แต่ก็ไม่ได้ให้ความสำคัญกับมันมากไปกว่าความสุขในการทำงาน เธอรักงานเขียนเพราะมันให้อิสระแก่เธอ ให้เธอได้ทำงานตามแรงบันดาลใจ ได้ใช้จินตนาการอย่างเต็มที่ ไม่ต้องมีโจทย์ ไม่ต้องมีกรอบ ไม่มีใครมาบังคับ ไม่เหมือนงานประเภทไหนทั้งนั้นในโลกนี้

นั่นคือเสน่ห์ของอาชีพนักเขียนที่เธอรักและหลงใหล

แต่เนื่ บ.ก. กำลังจะบังคับให้เธอทำงานตามโจทย์ ซึ่งไม่ใช่สิ่งที่เธอถนัดเลยสักนิด แล้วจะไม่ให้หนักใจได้อย่างไร

ที่สำคัญ การเขียนนิยายสักเรื่องไม่ใช่หน้าสองหน้า เธอจะเขียนได้อย่างมีความสุขไปจนจบเรื่องหรือเปล่า

“ทำไมจะต้องเป็นหนูนะเธอ ถ้ามได้ ก็ตอนนี่หนูเป็นคลื่นลูกใหม่ที่มาแรงที่สุดในศตวรรษนะสิ” เสียง บ.ก. แผงความภาคภูมิใจ

ใครๆ ก็รู้ว่า สำนักพิมพ์เล็กๆ ที่เจ้าตัวก่อตั้งมากับมือ เต็มโตแบบเรื่อยๆ มาเรื่อยๆ และมาเปรี้ยงปร้างเอาที่ตอนที่ได้มีนามาไว้ในมือผลงานนิยายโรมานซ์จากปลายปากกาของนักเขียนสาวได้กระแสตอบรับอย่างดีเหลือเชื่อตั้งแต่เล่มแรก และเป็นเช่นนั้นอย่างต่อเนื่องมาตลอดสามปีแล้ว เรียกว่าแรงดีไม่มีตก

นิยายแต่ละเรื่องพิมพ์ไม่ต่ำกว่าสามถึงห้าครั้ง ยอดขายของมีนาสร้างฐานะให้สำนักพิมพ์เล็กๆ เริ่มมั่นคง ขยับขยาย ถึงขนาดสร้างตึกใหม่ได้เมื่อต้นปีนี้เอง

แต่จะเรียกว่ามีนามีบุญคุณกับสำนักพิมพ์ก็คงไม่ใช่อย่างนั้นทั้งหมด สำนักพิมพ์เองก็มีส่วนสร้างให้มีนาพุ่งพรวดเกินใคร เพราะเมื่อเห็นแว่วว่านิยายเล่มแรกของมีนาขายดี สำนักพิมพ์ก็หันมาโปรโมตมีนาเต็มที่ ถึงจะเคยต้องเค็มงานของใคร แต่งานของมีนาไม่เคยโดนดอง ถ้าเธอส่งต้นฉบับมาเมื่อไร เป็นต้องได้แซงคิวให้ออกทันที หรือเล่มไหนขายหมด

ก็พิมพ์ซ้ำให้โดยไม่ต้องรีรอ

ขนาดหน้าปกหนังสือก็ยิ่งเปลี่ยนให้เธอมีแบบปกเป็นเอกลักษณ์ของตัวเอง โดยทุกเล่ม ชื่อนามปากกาคณเขียนจะต้องใหญ่กว่าชื่อเรื่องหลายเท่า ยังไม่พูดถึงการทำตลาดด้วยการซื้อชิ้นวางหน้าร้านค้า เพื่อให้หนังสือของเธอมีที่วางแจ่มๆ เตะตาคอนแท้นที่ที่เดินเข้าร้าน ทั้งหมดนี้ล้วนส่งเสริมให้มีนากลายเป็นนักเขียนหน้าใหม่ที่ติดลมบนในเวลาอันรวดเร็ว

จึงปฏิเสธไม่ได้ว่า เธอก็เป็นหนี้บุญคุณสำนักพิมพ์อยู่ไม่น้อย

“คิดดูนะมินา ผู้ใหญ่เจาะจงมาเลยว่าต้องเป็นหนูเท่านั้น แล้วจะให้พี่ทำยังไง ตอนแรกพี่ก็กลัวว่าหนูจะโกรธที่พี่ไปตอบตกลงโดยไม่ปรึกษาหนูก่อน แต่มานี้ก็ได้ว่าหนูเคยบอกว่าเคารพการตัดสินใจของพี่ทุกเรื่อง”

“นี่พี่ดาวรับปากเค้าไปแล้วหรือคะ?”

“ใช่ ก็พี่เห็นว่านี่จะเป็นโอกาสดีมากๆ ของหนูที่จะได้เป็นที่รู้จักของนักอ่านมากขึ้นอีก ไม่ใช่แค่ในประเทศ แต่ยังต่างประเทศด้วย”

“มีนรู้ค่ะ แต่ว่ามีนไม่ถนัดเขียนงานตามใจพี่”

“มินา พี่ก็เบื่อนะที่พวกปากหอยปากปูชอบบิณฑาวว่าพี่เป็น บ.ก. ชอบแจกใจพี่” ประดับดาวทำเสียงเข้ม “แต่ที่ผ่านมามีพี่ก็ไม่เคยแจกใจพี่ให้หนูเลยสักครั้ง หนูอยากเขียนอะไร สำนักพิมพ์ก็มีแต่จะสนับสนุนมาโดยตลอด”

ก็ใช่ ในระยะหลัง ตลาดหนังสือนิยายมีการแข่งขันสูง เนื่องจากจำนวนสำนักพิมพ์เกิดใหม่ที่ผุดเป็นดอกเห็ดหลังฝน และจำนวนนักเขียนหน้าใหม่ที่เกิดเร็วยิ่งกว่า บ่อยครั้งที่มินาเข้าไปในร้านหนังสือ และเห็นหนังสือนิยายปกใหม่ละลานตา นามปากกาคณเขียนไม่ซ้ำกันเลย

“ที่เขียนๆ ส่วนใหญ่ก็เป็นแนวเดิมๆ แนวเดียวกันหมด ถ้าเราไม่หาใจพี่ใหม่ๆ ก็แย่งส่วนแบ่งตลาดไม่ได้ นั่นคือคำพูดของประดับดาว ที่มินาชื่นชมว่า นอกจากเป็นบรรณาธิการแล้ว ยังเป็นนักการตลาดด้วยด้วย

และนั่นคือเหตุผลที่ทำให้สำนักพิมพ์มักมอบใจพี่ใหม่ๆ ให้แก่นักเขียน เพื่อให้เขียนตรงใจตลาด แต่ก็ไม่ใช่ซ้ำซากกับแนวทางเดิมๆ จนกลืนหายไปในแผง

นักเขียนแทบทั้งสำนักพิมพ์ล้วนโดนแจกใจทยอยกันไปแล้วถ้วนหน้า เหลือแต่มีนา ซึ่งรอดไปเพราะเป็นนักเขียนชายที่อยู่แล้ว จึงไม่เคยถูก บังคับ จนกระทั่งวันนี้

เธอโดนเข้าบ้างจนได้

“คราวนี้พี่ขอจริงๆ”

มีนาก็ลงมองรองเท้าผ้าใบสีขาวมอมๆ ของตัวเองที่ขาดปริตรงนิ้ว ไปอย่างซึ้งใจ จนกระทั่งประดับดาวที่ระเบิดลูกสุดท้าย

“แต่ถ้าหนูปฏิเสธ พี่คงได้รู้น้ำใจของหนู”

มีนาแยกหน้าขวับมองบรรณาธิการคนแรกและคนเดียวในชีวิต

“นักเขียนของเลิฟบีทส์ไม่ได้มีแค่หนูคนเดียว พุดตรงๆ นะ พี่ก็ คงจะต้องดันใครสักคนขึ้นมาเป็นตัวตายตัวแทน จะได้ไม่ต้องง้อนักเขียน แค่คนเดียว เพื่อสักวันหนูเกิดปฏิเสธที่จะเขียนให้พี่ขึ้นมา”

“มีนตกลงก็ได้คะพี่ดาว”

หล่อนตอบในที่สุด

“แหม! พี่นึกแล้วว่าหนูไม่ใช่พวกดังแล้วเรื่องมาก” ประดับดาว ตบเข้าฉลาด “มันต้องอย่างนี้สิ ถึงจะสมเป็นนักเขียนคู่บุญของสำนักพิมพ์ เลิฟบีทส์!”

อาการยิ้มกว้าง กระจกกระจาด เปลี่ยนท่าทีจากครู่ใหญ่เข้มๆ กลายมาเป็นพี่สาวผู้ร่าเริงขึ้นมากะทันหันนั้น ทำเอามีนาแทบตามไม่ทัน

“แต่เรื่องนี้หนูต้องเร่งมือหน่อยนะจะมีนา พี่รับปากผู้ใหญ่ไปแล้ว ก็ต้องทำให้ได้ หนูรู้ใช่ไหม ถ้าพี่เครียดเมื่อไหร่ ผมขาวพี่จะขึ้นอย่างน้อย สิบเส้น หนูคงไม่อยากให้พี่แก่ก่อนวัยหรอกนะ” ประดับดาวกรีดมือขึ้นลูบผม

“ถ้าถึงพี่ดาวให้เด็ดไลน์หนูมาเลยดีไหมคะ หนูจะได้บริหารเวลาถูก เพราะหนูเพิ่งจะเปิดเรื่องใหม่ ดีไม่ดีจะได้เขียนทีเดียวสองเรื่องควบเลย”

“อ้อ! พี่ว่าอย่าเลย เอาเรื่องนี้ก่อนดีกว่า ให้อีเรื่องหัวใจตกกระไดแล้ว มันโดนอะไรนั่นพี่ไม่รับ ยังไงเสียคนเขาก็รออ่าน เพราะมันเป็นภาคต่อ แล้วเล่มแรกหนูก็เขียนดี ดี มาป็นเรื่องนี้ก่อนแล้วกันนะ เพราะมันสำคัญ กับอนาคตเราสองคนมาก”

แล้วบรรณาธิการผู้เป็นเจ้าของสำนักพิมพ์ด้วยก็ทำตาลอย เคลิ้มฝัน
“คิดดูสิว่าหลังจากเรื่องนี้วางแผง แล้วถูกนำไปสร้างเป็นละคร
จะเกิดอะไรขึ้น โพรเจกต์ระดับชาติแบบนี้เค้าย่อมต้องขนดาราดัวพ่อตัว
แม่ของวงการมาเล่น มีพรายกระซิบบอกพี่ว่า เค้าเลี้ยงน้องณิชคุณมาเป็น
พระเอกเลยเชียวนะ น้องณิชคุณขวัญใจของพี่”

มีนาพยักหน้ารับอีกหนเพราะไม่รู้ว่าจะทำอะไรได้ดีกว่านี้ แม้ในใจ
จะรู้สึกผิดหวังที่ต้องรับการเขียนเรื่องหัวใจพลอยใจนไปก่อน

“ตกลงว่า เดดไลน์?”

“สองเดือน” ประดับดาวซุสองนิ้ว

“หา?”

“โพรเจกต์เร่งด่วนนะ ทางกระทรวงฯ เค้ารีบ ขึ้นซักช้า ธุรกิจ
บนเกาะไข่มุกก็จะเจ๊งหมด แต่ก็คงไม่เป็นปัญหาสำหรับหนูอยู่แล้ว เพราะ
ที่ผ่านมาหนูก็ใช้เวลาเขียนประมาณนี้ไม่ใช่เหรอ”

ก็ใช่ แต่นั่นมันไม่ใช่งานที่มีโจทย์ตามใบสั่งมาอย่างนี้นี่นา ที่สำคัญ
เธอเคยไปเกาะไข่มุกที่ว่าสักครั้งเสียที่ไหน

แต่แล้วก็เหมือนว่าประดับดาวจะอ่านใจเธอได้ จึงหันไปเปิดกระเป๋า
เอกสารยี่ห้อหลุยส์ วิตตอง หยิบซองสีขาวยื่นมาวางบนโต๊ะตรงหน้ามีนา
ข้างแก้วคาปูชิโนเย็นที่วางทิ้งไว้จนน้ำแข็งละลาย

“นี่จะ ตัวเครื่องบิน”

“คะ?”

“พี่ให้หนูไปเก็บข้อมูล ดูบรรยากาศ และสถานที่จริงที่เกาะไข่มุก
ไม่ใช่แค่นั้นนะ พี่ยังเตรียมบ้านพักเอาไว้ให้หนูอยู่เขียนนิยายนานเท่าไร
ก็ได้ตามที่ต้องการ อ้อ! แต่ต้องไม่เกินสองเดือนนะ”

มีนาลอบถอนใจ

“แล้วมีนาจะออกเดินทางได้เมื่อไหร่คะ?”

ประดับดาวผายมือไปที่ซองสีขาวยของนั้น มีนายนมมือออกไป
หยิบมันมาเปิดดูวันเดินทางที่ระบุอยู่บนตัวเครื่องบิน

แล้วก็เบิกตาโพลง

“พຽ່ງนี้?”

“ใช่จ้ะ หนູออกเดินทางได้พຽ່ງนี้เลย มีนา”

ตัวเครื่องบินใบนั้นพามีนาโบยบินจากกรุงเทพฯ มาถึงสนามบิน กระบี่ในตอนสายวันรุ่งขึ้น แม่เกาะไข่มุกจะอยู่ในเขตจังหวัดพังงา แต่การเดินทางขึ้นเรือจากจังหวัดกระบี่เป็นเส้นทางที่ใกล้กว่า

มีนาเดินตามคูรักรักรุ่นสาวคู่หนึ่งที่เดินจูงมือคลอเคลียกันลง จากเครื่องบิน ลังเกตว่า ไม่ว่าจะมองไปทางซ้ายหรือทางขวา ก็มีแต่คนเดินทางมาเป็นคู่ เนื่องจากหมู่เกาะทางใต้ฝั่งอันดามันแถบนี้ได้ชื่อว่าเป็น แหล่งท่องเที่ยวโรแมนติกสำหรับคูรักรักรุ่นแต่งงาน

เธอน่าจะเป็นคนเดียวในลำละมั้งที่เดินทางตามลำพัง

ขณะที่ยืนมองคูรักรักรุ่นกันแม้กระทั่งตอนยืนรอรับกระเป๋าเดินทาง จากสายพาน แวบหนึ่ง มีนาก็มองเห็นภาพตัวเอง เมื่อก่อนเธอก็เคยมีคนเดินจูงมือแบบนี้เหมือนกัน ไม่ใช่คนเดียวเสียด้วย เธอมีมาเรื่อยๆ คนล่าสุดก็เพิ่งหกเดือนที่ผ่านมาเอง

แต่ตอนนั้นมือของเธอว่างเปล่า

เปล่าหรือก เธอไม่ได้เศร้า ไม่ได้เสียใจ ความรู้สึกที่ผุดขึ้นมา เมื่อคิดถึงบรรดาแฟนเก่าก็คือ ขยาด

จากการมีแฟนมาหลายคน มีนาได้ข้อสรุปว่า ไม่มีผู้ชายคนไหนเหมือนพระเอกนิยายเลยสักคน ที่รักนางเอกแล้วจะซื่อสัตย์และรักเดียวใจเดียวตลอดไป

ไม่มีชีวิตจริงของใครคนไหนลงท้ายที่คำว่า ‘จบบริบูรณ์’ หรือ ‘แฮปปี้เอนดิง’

พอเลิกกับแฟนคนล่าสุดเมื่อหกเดือนก่อน มีนาจึงสรุปได้เป็นสังขรณ์ว่า มีความรักอยู่แค่ในนิยายนั่นแหละสวยงามที่สุดแล้ว อย่าตั้งรันทหาของจริงให้ปวดหัวเลย

มีนาซึ่งวันนี้แต่งตัวทะมัดทะแมงด้วยกางเกงยีนขาสั้น เสื้อกล้ามสีขาว ผ้าพันคอลายกราฟิก และหมวกสานใบเต้ แแบกกระเป๋าเป้แบ็กแพ็ก

ไบใหญ่ ออกมาเรียกรถรับจ้างหน้าสนามบิน ขอให้พาเธอไปส่งที่ท่าเรือ ซึ่งเป็นที่จอดเฟอร์รี่หรือเรือขนานยนต์ ซึ่งจะเดินทางไปเกาะไข่มุกเพียงวันละสองรอบ

การเดินทางจากสนามบินไปยังท่าเรือกินเวลาเกือบสองชั่วโมง มีนาตุนาพิกาด้วยใจตุ้มๆ ต่อมๆ เพราะกังวลว่าถ้าพลาดเรือเที่ยวนี้แล้วจะต้องรอไปถึงบ่ายหรือเย็น

แต่เมื่อรถรับจ้างพาเธอเลี้ยวเข้ามาในเขตท่าเรือ มีนาทิจีขึ้นเมื่อเห็นเฟอร์รี่ลำใหญ่ยังจอดเทียบท่า หูดคันเสียวดังเรียกผู้โดยสาร เหมือนเตรียมพร้อมจะออกเดินทางได้ทุกเมื่อ มีนาริบจ่ายเงินให้คนขับ แล้วแบกกระเป๋ากระโดดลงจากรถ วิ่งพรวดพราดแทรกผู้คนขวักไขว่เพื่อจะไปซื้อตั๋ว

พลันก็มีรถคันหนึ่งแล่นมาจอดกลางทางเดิน ขวางหน้าเธอเสียอย่างนั้น

“อะไรเนี่ย คนยังรีบๆ อยู่” มีนาบ่นอย่างหัวเสีย เห็นหญิงสาวคนหนึ่งเปิดประตูลงมาจากตอนหลังของรถบีเอ็มดับเบิลคันหรู หล่อนคนนั้นทำให้มีนาเกือบลืมนึกว่ากำลังรีบร้อน เพราะเผลอมองตาค้างกับการแต่งตัวที่ราวกับหลุดออกมาจากนิยายฝรั่ง

ชุดกระโปรงสีขาวยาวพลิ้ว ชายกระโปรงผ้าชีฟองสะบัดปลิวตามแรงลม สร้อยมุกเส้นยาวพันหลายตลบที่คอสะท้อนแสงแดดแวววาว สะดุดตา บนศีรษะมีหมวกสานปีกกว้างสีขาวไบใหญ่แทบจะคลุมไหล่เจ้าตัว มีนาเห็นหน้าอีกฝ่ายไม่ชัด เพราะนอกจากหมวกที่คลุมปิดไว้แล้ว ยังมีแว่นตาดำอันใหญ่บังหน้าไว้เกือบครึ่ง

“สวยจัง แต่ก็ประหลาด”

มีนามัวแต่ลืมหูลูกตา มองตามเจ้าหล่อนซึ่งคล้องกระเป๋าโคชิใบเดียวเดินตัวปลิวไปอีกทางเสียเพลิน กระทั่งได้ยินเสียงหูดเรือ จึงได้สติ รีบวิ่งหน้าตื่นไปซื้อตั๋ว ก่อนจะวิ่งลงเรือแบบไม่คิดชีวิต

แต่สงสัยว่าเธอจะถูกโลกกับบีเอ็มหูดคันนั้น เพราะขณะที่กำลังวิ่งลงเรือ มันก็โผล่มาจากไหนไม่รู้ ชับลงมาในเฟอร์รี่ในเวลาเดียวกัน บีเอ็ม

ฟุ้งพรอดเกือบจะชนมินาเข้า คนขับบีบแตรไล่หล่อนเสียงยาว มินารีบหลบวูบมาตรงขอบสะพาน

บีเอ็มใจร้อนรีบขับผ่านไป แต่คิดว่าสะพานลงเรือนั้นกว้างกว่าตัวรถไม่มาก แม้เธอจะยื่นหลบจนสุดขอบสะพานแล้ว กระจกหูข้างด้านข้างก็ยังคงเฉี่ยวเฉียดท้องของมินา เธอตกใจเผือกก้าวถอย และลืมนึกไปว่ายืนหมิ่นเหม่อยู่ตรงสุดขอบสะพานที่ไม่มีราวกัน เบ้าใหญ่หนักเกือบลึบกีโหลที่สะพานบนหลังยังทำให้เสียศูนย์

มินาหงายหลังลงสู่อากาศว่างเปล่า ที่รอคอยเธออยู่เบื้องล่างคือน้ำทะเล!

เธอหวีดร้อง เช่นเดียวกับคนที่เห็นเหตุการณ์ทั้งบนเรือและด้านล่าง วินาทีที่คิดว่า ตายแน่ กลับมีมือหนึ่งจุดเบ้าของเธออย่างแรง แรงจนมินาผวาหน้าทีกลับเข้ามาบนสะพาน และเซเข้าปะทะราวใหญ่หนา แข็งแรงราวกับกำแพงของคนช่วยชีวิตเอาไว้

มินาหัวใจเต้นแรง เงยหน้าซัดเผือดขึ้นมองอีกฝ่าย

“ระวังคุณ ตกไปศพไม่สวยแน่”

เสียงข่มนั้นเป็นของผู้ชายร่างใหญ่ ใบหน้าคล้ำเข้ม แถมยังไว้เคราเขียวเป็นเนิน มีเพียงตาและฟันเท่านั้นที่ขาวจัดตัดกับสีผิว เขาไม่ได้ยิ้มให้เธอ แต่ส่ายหน้าเหมือนระอากับพฤติกรรมการขับรถของบีเอ็มคันนั้นมากกว่า

“ขอบคุณค่ะ”

“ไม่เป็นไร รีบลงเรือเถอะ เรือจะออกแล้ว”

เสียงเขาห้าวจัด พุดจบเขาก็เดินลงเรือไปโดยเร็ว มินามองตามเห็นว่าด้านหลังเสื้อยืดสีน้ำเงินเข้มที่เขาใส่อยู่ มีตัวอักษรสีขาวเขียนไว้ว่า ‘ตำรวจน้ำ’

เท่าะมัด แค่ดิ่งทีเดียว เธอก็ปลีกกลับม่าง่ายๆ เลย

เสียงหวูดเรือครั้งสุดท้ายเตือนให้มินารีบเดินตามลงไปบนเรือบ้าง พอเดินผ่านชั้นล่างของเรือ ซึ่งเป็นบริเวณจอดรถ ก็อดไม่ได้ที่จะหันไปมองหาบีเอ็มตัวต้นเหตุ แล้วก็เจอมันจอดเรียบร้อยอยู่ตรงมุมหนึ่งที่กำลังเปิดประตูลงมาก็คือชายแก่หน้าตาเหมือนง่วงนอน เขาได้ว่าน่าจะเป็น

คนขับรถของหญิงสาวชุดขาวที่เห็นลงจากรถไปตั้งแต่ข้างล่าง

คิดเสียว่าโหลกรรมให้คนแก่ จึงไม่ได้ตั้งใจอะไร มีนาเดินขึ้นไป
ยังชั้นบนของเรือเพื่อหาที่นั่ง ชั้นดาดฟ้าเรือน่าจะสบายที่สุดเพราะเป็น
พื้นที่เปิดโล่ง มีหลังคาผ้าใบสีฟ้าคลุม มีนาเลือกที่นั่งหลังสุด จะได้ดูวิว
ทะเลระหว่างการเดินทาง

หญิงสาวปลดเข็มขัดนิรภัยวางลง บิดตัวแก้มือสองสามที ก่อนจะ
หยิบกล้องถ่ายรูป เดินไปยืนพิงราวกัน ขณะทีเรือค่อยๆ เคลื่อนตัวออก
จากท่า

วันนี้อากาศสดใส แดดจ้าแต่ไม่ร้อน เพราะมีลมทะเลพัดเย็น ทำให้
อารมณ์ของมีนาเย็นลงไปด้วย

พอยกกล้องถ่ายรูปขึ้นเล็ง ก็จะเก็บบรรยากาศ สปีดโบตสีขาว
ลำหนึ่งก็แล่นผ่านมาในหน้าจอของกล้องพอดี ทำเอาเธอสะดุดตา

ไม่ใช่ที่เรือ แต่เป็นที่ผู้หญิงผมยาวคนเดียวกันกับที่เห็นลงจากรถ
บีเอ็มเมื่อครู่ ตอนนี้อยู่ยืนเด่นเป็นสง่าอยู่ตรงหัวเรือสปีดโบตลำเล็ก
ชายกระโปรงชุดสีขาวพลิ้วไสวตามแรงลม ท่อนแขนขาวเรียวเสลา
ยกขึ้นประคองหมวกปีกกว้างใบใหญ่บนศีรษะไว้ไม่ให้ปลิว เรือเร็วสีขาว
แล่นฝ่าริ้วคลื่น พาเจ้าหล่อนมุ่งหน้าออกไปสู่ทะเลกว้าง

เป็นภาพที่สวยงามมีนายังคิดว่า น่าจะเอาไปใส่เป็นฉากเปิดตัวนางเอก
ในนิยายเรื่องที่ต้องเขียนนี้ จึงรีบกดชัตเตอร์เก็บภาพเอาไว้ทันที

มีนาหันกล้องถ่ายรูปตามไปเรื่อยๆ จนภาพถูกมุมของเรือบดบัง เธอ
ลดกล้องในมือลง ตอนนั้นเองที่เห็นร่างสูงใหญ่ของคนใส่เสื้อยืด ‘ตำรวจน้ำ’
มายืนเกาะราวกันอยู่ห่างออกไปไม่มากนัก เขากำลังมองตามสปีดโบต
ลำเดียวกันกับเธอ

“นั่งสปีดโบตจะไปถึงเร็วกว่ากันเยอะไหมคะ” มีนาขยับเข้าไป
เอ่ยถามอย่างอยากชวนคุย

เขาหันมามองนิดหนึ่ง ก่อนจะตอบว่า

“แค่ชั่วโมงครึ่งก็ถึงแล้ว เร็วกว่ากันสองชั่วโมงได้”

“เร็วดีจังแฮะ”

“แต่อย่าไปอิจฉาเค้าเลย ยินโต้มเป็นชั่วโมงอย่างคุณนายคนนั้น รับรองหัวทูกะเจิง หมดสวยตั้งแต่ยังไม่ถึงเกาะ” เขาสำยหัวให้สปีดโบตที่กำลังจะพ้นสายตา “แถมลมแรงแบบวันนี้ กว่าจะไปถึง เจอคลื่น กระแทกจนหลังยกแน่”

มีนาหัวเราะพริต ขำคำพูดหัวนๆ ตรงๆ ของเขา ที่ทำเอาภาพ ‘นางเอก’ ของเธอเสียหายหมด

พอเธอหัวเราะ เขาก็ยิ้มบ้าง ทำให้โครงหน้าแข็งๆ นั้นดูอ่อนโยนลง และเมื่อมองกันตรงๆ ในระยะใกล้ เธอจึงเพิ่งได้สังเกตอะไรอย่างหนึ่งว่า ดวงตาของอีกฝ่ายเป็นสีน้ำตาลปนเทาแปลกๆ ขณะที่จมูกโต้งเป็นสันคมกว่าคนไทยทั่วไป รวากับว่านายตำรวจนำคนนี้มีเชื้อสายตะวันตกปนอยู่ในสายเลือดอย่างนั้นแหละ แปลกจัง

“ผมชื่อเรียว” เขาแนะนำตัวเองขึ้นเสี่ยเฉยๆ

“มีนาค่ะ...” นักเขียนสาวมองไปที่คำว่าตำรวจนำบนหน้าอกเขา “...ผู้กอง”

“แค่หมวดเท่านั้นเองแหละครับ อย่าเรียกผู้กองเลย เดี่ยวชู้กลางขึ้นหัว”

“ค่ะ หมวดเรียว ยินดีที่ได้รู้จักนะคะ”

มีนาคิดว่า เธอชู้จะได้เค้ากลางของพระเอกในนิยายโรมานซ์บนเกาะ ชู้มุกเรื่องนี้แล้วละ

๓

เกาะไข่มุก

ราตรีมาถึงเกาะไข่มุกในสภาพยับเยิน สปีดโบตแล่นกระแทกคลื่นมาตลอดทาง เพิ่งรู้ว่าเวลาเรือเร็วเจอคลื่นนี้มันกระเด็นกระดอน ยิ่งกว่าถนนลูกรังเสียอีก กั้นหล่นกระแทกเกาะอยู่เกือบสองชั่วโมง กว่าจะถึงที่หมายก็เจ็บท้อง เจ็บหลัง เคล็ดขัดยอกไปหมดทั้งตัวเหมือนโดนซ้อม หัวทุกระเจิงเป็นลังกะตัง ส่วนหมวกปีกกว้างสีขาวนั้นปลิวลงทะเลไปแล้ว ตั้งแต่กลางทาง

“คลื่นมันแรงไปอีต ไม่ขึ้นฝั่งได้เร็วกว่านี้อีก”

คนขับเรือพูดด้วยสำเนียงใต้ โดยไม่ได้ดูสภาพ ‘น่วม’ ของหล่อนเลย เขาขี้แค้นหล่อนก็เกือบตาย ถ้าเร็วกว่านี้คงไม่ได้รอดชีวิตมาถึงเกาะ

ราตรีได้แต่หยิบซอง ‘พ็อกเกตมันนี่’ ที่ได้มาจากบรรณาธิการจ่ายค่าเรือ แล้วประคองกระเป๋าโคชิใบสวยกับสังฆารออันอ่อนแอ ปีนอย่างหุ่ล่กๆ เลขึ้นไบนบนสะพานไม้ยาวที่ทอดพาเข้าไปสู่ท่าเรือ บนนั้นมีซุ้มป้ายขนาดใหญ่เขียนว่า ‘ยินดีต้อนรับสู่เกาะไข่มุก’ โดดเด่นเป็นสง่าทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ สมกับที่ครั้งหนึ่ง ที่แห่งนี้เคยเป็นยอดปรารถนาของนักท่องเที่ยวทั่วโลกมาก่อน

ทว่าวันนี้ผู้คนบางตา อาจเพราะยังไม่ใช้เวลาที่ฟอร์รี ซึ่งมีเพียงสองเที่ยวต่อวันจะเข้ามาเทียบท่า ดังนั้นหญิงสาวชุดขาว หัวฟู เดินหมดสภาพมาตามสะพานไม้จึงโดดเด่นเป็นศูนย์กลางของสายตาทุกคู่ที่อยู่บริเวณท่าเรือที่มีร้านค้าอยู่ประปราย

เลยจากท่าเรือออกไปเป็นตึกแถวสองชั้นเรียงรายริมถนนสายเล็กที่เชื่อมขึ้นไปสู่ถนนสายหลักของเกาะ หล่อนเห็นป้ายเซเว่นอีเลฟเว่นโดดเด่นมาแต่ไกล บริเวณหน้าตึกแถวนั่นเอง มีรถรับจ้างจอดเรียงรายรอผู้โดยสารอยู่อย่างเหงาๆ พอบรรดาคนขับเห็นว่าหล่อนเป็นนักท่องเที่ยวคนเดียว ก็รุกกันเข้ามามอห่มมอตุ้ม

เดิมทีราตรีตั้งใจว่าจะหาร้านกาแฟนั่งริมหาด รอจนกว่ารถยนต์และคนขับของหล่อนที่โดยสารมากับเฟอร์รี่จะตามมาถึง แต่ด้วยสภาพสะบักสะบอมเช่นนี้ คงนั่งรอสองชั่วโมงไม่ไหว จึงตัดสินใจว่าจ้างรถคันหนึ่งให้พาไปส่งยังบ้านพัก ซึ่งบรรณาธิการแพกซ์แผนที่มาให้ ตั้งใจว่าไปถึงที่หมายแล้วค่อยโทร. บอกคนขับให้ตามไปเจอกัน

ทันทีที่ขึ้นนั่งทางตอนหน้าของรถกระบะเก่า สนิมเขรอะ หนุ่ม ลูกทะเลตัวดำเมี่ยม ซึ่งทำหน้าที่เป็นคนขับ ก็หันมาทักทายหล่อนด้วยภาษากลางติดทองแดงนิตๆ

“มาเรือหรือครับเจ้า”

ราตรีตัวดำสายตาขุ่นเคืองไปให้เจ้าเด็กหนุ่มตัวผอมเกร็ง ผิวดำสนิทเกือบเป็นสีเดียวกับแว่นกันแดดสุดจีบที่ใส่อยู่ ทว่าตัดกับเสื้อแขนกุดสีเหลืองสดไปคนละทาง

“เรียกพี่ก็ได้”

“ครับพี่ ไม่เคยนั่งเรือไกลๆ หรือครับ”

“ประมาณนั้น”

ราตรีตอบสั้นๆ อย่างไม่มีอารมณ์คุย แต่ดูเหมือนอีกฝ่ายจะไม่รู้ตัว ยังคงชวนคุยต่อไม่หยุดขณะออกรถ และขับไปตามถนนสายเล็กที่เชื่อมขึ้นไปสู่ถนนสายหลักของเกาะ

“แปลว่าเพิ่งมาเกาะไข่มุกครั้งแรกละสิ”

“ทำนองนั้น”

“เสียดาย น่าจะมาตั้งนานแล้วนะพี่ ทำไม่ถึงเพิ่งมาตอนเค้าปิดเกาะไม่ให้ดำน้ำ เมื่อก่อนนี่ใครๆ ก็มาดำน้ำที่เกาะไข่มุกกันทั้งนั้น แต่พอรัฐบาลประกาศห้าม นักท่องเที่ยววิ่งหายเกลี้ยง เงียบมาได้หกเดือนแล้ว อีกสองเดือนก็จะเข้าหน้ามรสุม ต้องปิดเกาะอีก ถ้าเป็นอย่างนี้ต่อไป รับรองอดตายกันหมด เกาะไข่มุกได้กลายเป็นเกาะร้างแน่นอน”

ไอ้หนุ่มพูดไปสายหัวไป เมื่อเห็นราตรีไม่ตอบคำ จึงเปลี่ยนเรื่อง

“ว่าแต่พี่มาพักที่ไหนล่ะครับ ตรงไหนของหาดมุกขาว”

นั่นสินะ หล่อนยังไม่ได้บอกเขาว่าหล่อนพักที่ไหน ตอนขึ้นรถมาก็แค่แจ้งว่าจะไปหาดมุกขาว ซึ่งหล่อนเองก็รู้แค่ว่าเป็นชายหาดเล็กๆ หนึ่งในเกือบสิบหาดด้านตะวันออกของเกาะไข่มุก ห่างออกไปจากท่าเรือหน้าด่านพอสมควร

“มีที่พักหรือยัง ถ้าไม่มีผมแนะนำให้ได้นะ ผมรู้จักหมดทั้งเกาะนั่นแหละ แต่พี่ไปอยู่หาดมุกขาวก็ไฮโซหน่อย มีแต่รีสอร์ทแพงๆ อยู่แค่ไม่กี่ที่เท่านั้น บังกะโลถูกๆ ไม่มีหรอก”

“ตรงไปที่นั่นเลย”

หล่อนยื่นแผนที่บ้านให้ ฝ่ายนั้นรับไปกางดู ละสายตาจากถนนลาดยางเป็นหลุมเป็นบ่อ แถมขึ้นเนินลงเนินตลอดทาง

“เฮ้ย!” ไอ้หนุ่มคนขับอุทานตาโต ซึ่งรูปบ้านสองชั้นสีขาวที่ปรากฏอยู่บนกระดาษ “บ้านแฝดหลังนี้ที่เค้าเพิ่งมาสร้างนี่นา เห็นว่าจะสร้างไว้ถ้ายหนังไม่ใช่เหรอ ไม่ยกรู้ว่าเค้าเปิดให้คนมาพักด้วย สวยขั้นเทพเลยนะพี่ บ้านหลังนี้ ตอนเค้าก่อสร้างผมยังมาดูเลย แหม อย่างกับบ้านในหนังฝรั่ง”

เป็นเรื่องแรกกระมัง ที่ราตรีตั้งใจฟังอีกฝ่ายด้วยความสนใจ อย่างน้อยหล่อนก็ได้รู้ว่า บ.ก. เป่เป่ไม่ได้แก๊งส่งรูปสวยๆ มาหลอกวงหรือโฆษณาเกินจริง

ใช่ อีกสิบนาทีต่อมา หล่อนก็ได้เห็นกับตาตัวเองว่า บรรณาธิการของหล่อนไม่ได้พูดเกินจริง

ทันทีที่รถเลี้ยวออกจากถนนสายหลัก เข้าสู่ถนนสายเล็กที่ลาดลงไป

เชื่อมกับถนนเลียบชายหาด หล่อนก็เห็นบ้านหลังที่ว่างปรากฏแก่สายตา บ้านที่บรรณาธิการบอกว่ามันมีชื่อเรียกว่า ‘บ้านล้อมมุก’

บ้านแฝดสองชั้นทรงสี่เหลี่ยมแบบโมเดิร์นตั้งเด่นเป็นสง่าอยู่บน ชายหาดที่มีเม็ดทรายสีขาวสะอาดราวกับแป้ง ทว่าล้อมวาวเหมือนผสม เกล็ดมุก ตัวบ้านแฝดฝั่งหนึ่งทาสีขาว อีกฝั่งเป็นสีเทาแบบปูนเปลือย

เมื่อรถแล่นเข้าไปใกล้ รัตริจึงเห็นว่าด้านหน้าของตัวบ้านที่หันหน้า ออกสู่ทะเลนั้นกรูกระຈกใส่ทั้งหมด

ที่เชื่อมอยู่ระหว่างบ้านแฝดทั้งสองฝั่งคือสระว่ายน้ำขนาดใหญ่แบบ อินฟินิตี เอจ หรือสระที่ออกแบบให้ดูเหมือนไร่ขอบเขต ทำให้ดูราวกับ เป็นผืนน้ำเดียวกันกับท้องทะเลสีฟ้าสดเบื้องหน้า

“แล้วพี่ไม่มีกระเป๋ามาลักใบเลยหรือครับ”

เสียงของคนขับดังขึ้นชัดเจนขณะที่หล่อนกำลังตะลึงเคลิบเคลิ้ม กับที่พัก รัตริจึงรู้ว่า รถจอดลงแล้ว

“อ้อ ฉันรอรถชนตามมากับเฟอร์รี”

รัตริรีบหยิบกระเป๋าใส่ตากล้องเงินจ่ายค่าโดยสารอย่างรวดเร็ว เพราะใจร้อนอยากจะไปชมตัวบ้านให้ชัดๆ เสียเดี๋ยวนี้

อีกฝ่ายรับเงินไปเก็บ ปากก็ยังไม่หยุดถามจนวินาทีสุดท้าย

“ขอบคุณครับ ว่าแต่พี่ยังไม่ได้บอกเลยว่าพี่เป็นใคร ทำไม่ถึง เส้นใหญ่หน้าดู ได้มาพักบ้านที่เค้าสร้างไว้ถ้ายหนังเสียด้วย” แล้วเด็กหนุ่ม ก็ชะโงกมาเพ่งมอง “เป็นนางเอกรึเปล่าเนี่ย? แต่เอ ก็ไม่น่านะ นางเอก สมัยนี้มันต้องเด็กๆ หน่อย”

รัตริตัวตึงตาใส่อีกรอบ

“ถึงไม่ใช่นางเอก แต่ฉันนี่แหละเป็นคนสร้างนางเอก”

“หา?”

“เพราะฉันเป็นนักเขียน” หล่อนขีดหน้าประกาศด้วยความภูมิใจ “เป็นคนที่จะมาเขียนเรื่องให้เขาเอาไปทำหนังนะสิ ถ้าฉันเขียนเรื่องนี้ไม่จบ ก็ไม่มีนางเอกหน้าไหนได้เกิดทั้งนั้น”

รัตริสะใจนักที่เห็นไอ้หนุ่มคนขับตาเซ่อที่บังอาจมาว่าหล่อนอายุ

เกินถึงกับนั่งตะลึง อ้าปากค้าง หล่อนขยับริมฝีปากยิ้ม แล้วเยื้องย่างลงจากรถกระบะด้วยท่วงท่าราวนางพญาผู้กุมชะตาทองเอกไฉนในมือ

หล่อนเดินตรงไปยังบ้านแฝดฝั่งสี่ขา ผลักประตูรั้วเตี้ยๆ ที่ทำจากวัสดุใส เดินขึ้นบันไดเจ็ดขั้นไปยังสวนเทอเรสเล่นระดับริมสระว่ายน้ำ ตรงไปยังประตูบ้าน ซึ่งเป็นกระจกใสเช่นเดียวกับส่วนหน้าของบ้านทั้งหมด ทำให้มองเข้าไปเห็นห้องนั่งเล่นขนาดใหญ่ ตกแต่งด้วยเฟอร์นิเจอร์สีขาว ดูหรูหราสะอาดตา

หล่อนยื่นมือไปกดออกไฟฟ้าที่ติดอยู่ข้างประตู

ครั้งที่หนึ่ง ครั้งที่สอง ครั้งที่สาม

ไม่มีความเคลื่อนไหว ไม่มีใครมาเปิดประตูให้สักคน

“ไม่มีใครอยู่หรือไงนะ?”

บรรณาธิการไม่ได้ให้กุญแจหล่อนมาเสียด้วย เพราะบอกว่าที่นี่มีแม่บ้านดูแลและรอต้อนรับอยู่แล้ว

แล้วยายแม่บ้านที่ว่ามัวไปจួយจายอยู่ที่ไหน?

ไม่ว่าจะไปไหน หล่อนก็ไม่มีทางเลือกอะไรมากไปกว่าการนั่งรอ

ราตรีหงุดหงิด หมุนตัวกลับมานั่งลงบนเก้าอี้แอบแดดสี่ขาตัวใหญ่ ริมสระว่ายน้ำ กวาดตามองไปรอบๆ

บ้านสวยสุดจินตนาการก็จริง แต่อากาศเริ่มร้อนเมื่อดวงอาทิตย์เหนือหัวทำมุมเอียงจากศีรษะไปไม่กี่องศา ตอนนี้อาบน้ำทั้งเหนื่อยทั้งเคล็ด ขัดยอกไปทั้งตัว ขณะที่เตรียมจะหงายหลังนอนผล็องกับเก้าอี้ยาว ก็พลันเห็นความเคลื่อนไหวบางอย่างวูบผ่านทางหน้าต่าง

หล่อนหันขวับไปมองเมื่อรู้ว่าตนเองไม่ได้อยู่คนเดียวในบริเวณนี้ อย่างที่คิด

‘ความเคลื่อนไหว’ ที่ว่าเกิดขึ้นบนระเบียงชั้นสองของบ้านแฝดฝั่งสี่ขา ซึ่งกั้นแยกเป็นสัดส่วนจากฝั่งนี้ด้วยประตูรั้วเตี้ยๆ ทำจากวัสดุใสเช่นกัน ซึ่งหากประตูนี้ไม่เปิด ทางที่จะข้ามไปยังฝั่งนั้นได้ก็คือ ต้องว่ายน้ำผ่านสระว่ายน้ำ ซึ่งเชื่อมระหว่างบ้านแฝดทั้งสองหลัง หรือไม่ก็เดินอ้อมไปตามหาดทรายเท่านั้น

ผู้ชายคนนั้นยืนเท้าแขนอยู่บนระเบียงที่ยื่นออกมาจากชั้นสอง ถ้าไม่นับเหล่าดาราก็เห็นในโทรทัศน์ ราตรีไม่เคยเห็นผู้ชายคนไหน ดูดีเท่านี้มาก่อนเลย!

เขายืนเปลือยท่อนบน อวดแพงกล้ามเนื้อสวยบนแผ่นอกกว้าง เอวของเขาสอบ และหน้าท้องแบนเป็นลอนหมัดหรือที่เรียกกันว่า ซิกซ์แพ็ก ส่วนท่อนล่างนะหรือ เพราะราวกันของระเบียงเป็นวัสดุสี ทั้งหมด จึงทำให้ราตรีเห็นว่าเขานุ่งแค่ผ้าขนหนูผืนเดียว!

ผิวของชายหนุ่มขาวจัดจนเป็นสีแดงอมชมพูเมื่อต้องไอแดด ใบหน้าหล่อเหลา ตาคม คิ้วเข้ม จมูกโด่ง ปากแดง

ดูเพอร์เฟกต์ไปทุกอย่าง ไม่มีแม้กระทั่งขนหน้าอกยุบยับ หรือขนหน้าแข้งหยิกหย็องให้ระคายใจ

ถ้าหากมีใครมาบอกว่าเขาเป็นพระเอกหนังหรือพระเอกละคร หล่อนก็คงจะเชื่อเป็นแน่แท้ ไม่มี ต่อให้บอกว่าเขาเป็น ‘เทพบุตร’ หล่อนก็ ยังจะเชื่อเลย

ราตรีเผลอมองชายหนุ่มตาค้าง

และวินาทีนั้นเอง เขาก็หันมาเหมือนจะรู้ว่าถูกมอง และสบตา เข้ากับหล่อนอย่างจัง!

‘เทพบุตร’ ค้อมศีรษะทักทายหล่อน พร้อมกับที่ริมฝีปากได้รูป ค่อยๆ ขยับเป็นรอยยิ้ม เผยให้เห็นฟันขาวราวกับในโฆษณายาสีฟัน ไม่มี ราวกับไข่มุก อัญมณีสุดโปรดของหล่อนเลย

และเขากำลึงยิ้ม ให้หล่อน

รอยยิ้มนั้นทำให้ใบหน้าที่หล่อเหลาอยู่แล้วยิ่งดูเหมือนมีรังสีเปล่ง ประกายเจิดจ้าจนราตรีตาพร่าพราย โลกทั้งโลกถูกปกคลุมด้วยหมอกขาว

วินาทีนั้น หล่อนก็รู้สึกโคลงเคลง ก่อนจะวูบไปเหมือนพลัดตก จากที่สูง

ตบ

ราตรีคิดว่า หล่อนเผลอตกหลุมรักเข้าอย่างจังเสียแล้ว!

สำหรับราตรี นี่นับเป็นการตกหลุมรักครั้งใหญ่ที่สุดในรอบทศวรรษ
ก็ว่าได้

หญิงสาวจำไม่ได้แล้วว่าหล่อนตกหลุมรักครั้งสุดท้ายเมื่อไร แต่
ไม่ใช่หลังจากที่อายุของหล่อนล่วงเลยเข้าสู่เลขสามอย่างแน่นอน

ถ้าไม่นับบรรดารูปตาราฝรั่งและเกาหลีที่ตัดออกมาจากนิตยสาร
แปะข้างฝาบ้าง ใสกล่องบ้าง เพื่อเก็บไว้เป็นต้นแบบของพระเอกในนิยายที่
เขียน หล่อนก็ไม่เคยบึ้งหนุ่มคนไหนมานานแล้ว

ทำไมนะหรือ

ก็รอบตัวหล่อน มันมีผู้ชายเสียที่ไหนกันล่ะ

มีคนบอกว่า วยที่เราจะมีโอกาสได้เจอเพศตรงข้าม และมีโอกาส
หาแฟนได้มากที่สุดก็คือ วยเรียน และวยทำงานตอนต้น แต่ราตรีผ่านพ้น
ทั้งสองช่วงมาแล้ว โดยที่ไม่ได้อะไรติดไม้ติดมือมาเลย

สมัยที่หล่อนเป็นนิสิตคณะอักษรศาสตร์ ก็มีเด็กวิเศษแฉะเวียนมา
จีบอยู่หลายคน แต่ราตรีก็คิดแต่ว่าตัวเอง ‘สวยเลือกได้’ จึงเชิดไล่ไปทุกราย
ก็สมัยนั้นหล่อนทั้งสวยทั้งเก่ง หล่อนหาเงินได้เองจากการเขียนนิยายรวม
แล้วมากกว่าเงินเดือนเริ่มต้นของเด็กจบใหม่ด้วยซ้ำ ถ้าผู้ชายที่ยังแบมือ
ขอเงินพ่อแม่มาจีบ เรื่องอะไรหล่อนจะสน

ราตรีตั้งมั่นว่า แฟนของหล่อน นอกจากต้องมีคุณสมบัติเหมือน
พระเอกในนิยาย คือหล่อ ฉลาด สะอาด รวย แล้ว ก็ต้องเหยียบขี้ไก่ให้
ฝ่อด้วย

โชคร้ายที่คุณสมบัติทั้งห้าประการไม่เคยมาครบในคนคนเดียว
ราตรีจึงยังคงรอความโสดเหนียวแน่นตลอดสี่ปีในมหาวิทยาลัย

โดยหารู้ไม่ว่า พอเรียนจบ โอกาสทองของชีวิตก็ได้ผ่านไปเสียแล้ว

จริงอยู่ การก้าวออกจากรั้วมหาวิทยาลัยไปสู่โลกภายนอก สู่วิชา
การทำงานน่าจะเป็นการเริ่มต้นที่แท้จริงสำหรับทุกเรื่อง รวมถึงเรื่องความ
รัก แต่มันไม่ใช่สำหรับราตรี เพราะขณะที่เพื่อนๆ ของหล่อนพากันไป
สมัครงานตามบริษัทต่างๆ ราตรีไม่เคยไปยื่นใบสมัครที่ไหน เพราะอาชีพ
นักเขียนนิยายของหล่อนกำลังรุ่ง และนามปากกา ‘ราชาวดี’ กำลังเป็นที่

รู้จัก หญิงสาวจึงเลือกที่จะนั่งเขียนนิยายอยู่กับบ้านแทนที่จะออกไปหา
งานทำ

ด้วยเหตุนี้ ขณะที่เพื่อนคนอื่นๆ ทอยยกกันไปได้แฟนในที่ทำงาน
ทีละคนสองคน ราตรีกลับไม่เคยมีโอกาสได้ใกล้ชิดหนุ่มออฟฟิศ หรือพบปะ
หนุ่มๆ ในแวดวงการทำงานอย่างใดๆ ผู้ชายที่หล่อหน้าใกล้ชิดที่สุด
ดูเหมือนจะมีอยู่เพียงคนเดียวคือเปแป้ บรรณาธิการตั้งตั่งของหล่อนเอง

ที่แรกราตรีก็ยังคงใจเย็น หล่อนเขียนนิยายรัก หล่อนเชื่อใน
พรหมลิขิต เชื่อว่าถ้าเป็น 'เนื้อคู่' กันแล้ว ต่อให้นั่งรออยู่เฉยๆ กับบ้าน
พระพรหมท่านก็จะดลบันดาลซักพาให้ได้เจอกันอยู่ดี

แต่หล่อนอาจจะคิดผิด

วันเวลาช่างผ่านไปรวดเร็ว จากวันเป็นเดือน จากเดือนเป็นปี และ
จากปีก็เป็นสิบปี รู้ตัวอีกทีอายุของหล่อนก็ล่วงเลยเข้าเลขสามไปแล้ว

ถึงตอนนี้ ราตรีในวัยสามสิบสองปีรู้สึกเปล่าเปลี่ยวแทบตาย ทว่า
'เนื้อคู่' ที่รอคอยก็ยังไม่ปรากฏตัวให้เจอสักที

จนกระทั่งวันนี้

วันที่ผู้ชายรูปหล่อกล้ามเนื้อคนนั้นกำลังส่งยิ้มให้หล่อน

เสน่ห์ของรอยยิ้มเขาทำเอาบรรดาดารายายในรูปที่หล่อนเคยตัดใส่
กล่องสะสมไว้ 'ตกกระป๋อง' ไปพร้อมกันทั้งหมด

มองแวบแรกหล่อนก็รู้แล้ว นอกจากจะเหมาะสมที่จะได้เป็นต้นแบบ
พระเอกในนิยายเรื่องนี้ของหล่อนแล้ว ราตรียังมีกลางสังหรณ์ว่าเขายังมี
คุณสมบัติเหมาะสมที่จะเป็นพระเอกในชีวิตจริงของหล่อนด้วย

“คุณราชาวดีใช่ใหม่มะ?”

เสียงนั้นดึงราตรีออกจากภวังค์สี่ชมพู

เมื่อหันกลับมา ก็พบผู้หญิงคนหนึ่งในชุดกระโปรงคาดผ้ากันเขื่อน
สีขาว ดูแล้วเหมือนยูนิฟอร์มแม่บ้านในโรงแรมหรู ยืนประสานมืออยู่ตรง
หน้า ราตรีต้องก้มหน้าเพื่อมองฝ่ายนั้น เพราะแม่หล่อนจะไม่ใช้คนตัวสูงนัก
แต่ร่างอ้วนปึกของอีกฝ่ายก็ยิ่งสูงแค่อกของหล่อน

ผิวของหญิงสาวในชุดแม่บ้านคล้ำจืดอย่างคนที่อยู่ใกล้ทะเล ชับให้ริมฝีปากที่ทาลิปสติกสีส้มเนียนอย่างทะเล่าดาราทิวีกาลังนิยมโดดเด่นออกมาสะดุดตา โดยเฉพาะเมื่ออีกฝ่ายยิ้มยิงฟัน โชว์ฟันขาวซี่โตๆ ครบทุกซี่

“รอนานไหมคะ ดันต้องขอโทษด้วยนะคำ ดันนึกว่าคุณจะมากับเฟอร์รี ก็เลยไปรอรับ คงจะสวนกันพอดี อู๊ย! ลืมแนะนำตัวไป ดันชื่อโอลีฟ เป็นแม่บ้านประจำบ้านล้อมมุกค่า” ฝ่ายนั้นจับปากกือบคอเมื่อเรียกชื่อตัวเองเป็นภาษาอังกฤษ ชื่อที่สวนกับรูปร่างไปคนละทาง โอลีฟเขาต้องผอมๆ สูงๆ ไม่ใช่เหรอ?

“สวัสดีค่ะ เรียกตรีก็ได้”

ราตรีแนะนำตัวกลับไป แล้วอดไม่ได้ที่จะหันไปมองยังระเบียบบ้านแฝดอีกฝั่งอีกครั้ง ใจหล่อนพิบแบนเมื่อพบว่าหนุ่มหล่อกล้ำมใหญ่ได้อันตรายไปเสียแล้ว

“คุณตรีมองหาอะไรหรือค่า?” แม่บ้านชะงัดคอสิ้นๆ มองตาม

“เอ่อ...ปละ...เปล่าค่ะ”

“ถ้าฉันก็เข้าบ้านกันเถอะค่ะ ดันเตรียมน้ำมะตูมเย็นๆ เอาไว้รอต้อนรับให้ชื่นใจแล้วค่ะ”

ราตรีมองแม่บ้านก้าวไปหยุดที่หน้าประตู หยิบคีย์การ์ดสีเงินมันวับเหมือนบัตรเครดิตออกมาเสียบเข้ากับช่องกุญแจ ไฟเขียวกะพริบวบบแล้วประตูกระจกใสในกรอบขาวก็เปิดกว้างออกต้อนรับ

“เชิญค่ะ”

หญิงสาวรู้สึกเหมือนเท้าไม่ติดพื้น เมื่อตั้งท่าจะก้าวเข้าไปในบ้านริมหาดหลังงามที่หล่อนกำลังจะได้ครอบครองเป็นเจ้าของเพียงผู้เดียวเป็นเวลาสองเดือนเต็ม

ยังไม่ทันได้ก้าวผ่านธรณีประตู เสียงหนึ่งก็ดังมาแต่ไกล

“คุณโอลีฟคะ หยิบกระเป๋าข้ามินลงมาจากรถแล้วใช้ไหมคะ มีนหาแทบแยเลย”

ราตรีชะงักหันไปมองทางต้นเสียง เห็นหญิงสาวหน้าใสใส่กางเกงยีน

สิ้นโซ่ช่วงขาเรียวยาวแบกเป้ใบใหญ่เดินผ่านรั้วเตี้ยเข้ามา

พอเห็นหล่อน ฝ่ายนั้นก็ชะงักเช่นกัน

ดวงหน้าอ่อนใสนั้นราตรีจำได้แม่นยำ เป็นหน้าเดียวกับที่หล่อนเห็นจากรูปในคอลัมน์สัมภาษณ์ในนิตยสารฉบับหนึ่ง แม้ว่าจะไม่เคยเจอตัวจริง แต่ราตรีก็มั่นใจ

ที่อยู่ตรงหน้าตอนนี้คือยายมีนา นักเขียนคลีนลูקיใหม่!

ฝ่ายนั้นก็นั่งงันไปเช่นกัน กะพริบตาปริบๆ มองหน้าหล่อน แล้วก็เลื่อนลงมามองชุด มองชุดแล้วก็เลื่อนกลับขึ้นมามองหน้าอีกครั้ง มองไปมองมาราวกับว่ากำลังประหลาดใจอย่างยิ่งยวด

“ที่แท้คุณก็คือ คุณราชาวดี?”

“ใช่ ส่วนเธอ?”

“มีนาอะ” มีนายกมือขึ้นไหว้ ราตรีรับไหว้เสมอออก

“เธอมาทำอะไรที่นี่?”

“มีนาเขียนนิยายอะ คุณราชาวดีก็มาเขียนนิยายเหมือนกันใช่ไหมคะ”

“ใช่ เธอพักที่ไหน แล้วรู้ได้ยังไงว่าฉันพักอยู่ที่นี่” หล่อนยังจับต้นชนปลายไม่ถูก

“บ.ก. ส่งมีนาพักที่นี่ละ แล้วก็เพิ่งรู้จากคุณโอสถเมื่อไม่กี่นี้เองว่า คุณราชาวดีก็จะมาพักที่นี่เหมือนกัน”

“หมายความว่า...”

ราตรีหันไปหาโอสถ แม่บ้านสาวร่างป้อมที่ทำตาปริบๆ มองนักเขียนสองคนไปมาอยู่นาน แล้วบอกชื่อๆ ว่า

“ก็คุณสองคนจะมาพักอยู่ที่นี่ด้วยกันไม่ใช่หรือคะ ดันได้รับแจ้งว่าให้เตรียมห้องนอนสองห้อง และสิ่งอำนวยความสะดวกให้พร้อมสำหรับคุณราตรีกับคุณมีนา ทั้งสองคนเลยอะ”

“อะไรนะ?!”

ราตรีเสียงสูง หันกลับมาที่มีนา

“นี่แปลว่าฉันไม่ได้พักที่นี่ตามลำพัง แต่ต้องอยู่ร่วมกับคนอื่นนั่นหรือ? ทำไมไม่เห็นมีใครบอกฉันก่อนเลย ฉันไม่ถนัดพักร่วมกับใครนะ”

เสียงสูงของราตรีทำเอามินานิวหน้า รอยยิ้มในที่แรกเลื่อนไป คิ้ว
เรียขมวดเข้าหากัน เหมือนซັกจะไม่พอใจ

“บ้านหลังตั้งใหญ่ เราอยู่กับคนละห้องก็ไม่เห็นเป็นไรเลยนี่คะ ยังไง
คุณก็นอนได้แค่ห้องเดียวอยู่แล้ว”

“แต่ปกติฉันไม่เคยอยู่ร่วมกับใคร” ราตรีเซ็ดหน้า “ฉันต้องใช้สมาธิ
ทำงาน”

“นั่นยิ่งดีเลยคะ เพราะงานมีนาก็ต้องใช้สมาธิเหมือนกัน”

เออ...นั่นสิ ลืมไปว่างานของหล่อนกับงานของเด็กนี่ก็คืองานประเภท
เดียวกัน

“ตกลงว่าเธอจะอยู่ที่นั่นแน่ใช่ไหม” ราตรีส่งรังสีอำมหิตอย่างเปิดเผย
ให้หญิงสาวอายุน้อยกว่าที่ช่างกล้ำต่อปากต่อคำกับหล่อน

“คะ คุณราชาวดีจะไปพักที่อื่นหรือคะ?”

เรื่องอะไรหล่อนจะต้องเสียเงินไปพักที่อื่น!

ที่สำคัญ ทำไมหล่อนจะต้องเป็นฝ่ายล่าถอย แล้วยกบ้านหลังงาม
ที่สวยที่สุดบนเกาะให้ยายมีนาอนตื้หงสบายไปคนเดียว ไหนจะเทพบุตร
รูปหล่อกล้ำโตที่พักอยู่อีกฝั่งของบ้านแผ่นดินอีก จะปล่อยให้ยายมีนา
ชิงเอาไปเป็นพระเอกในนิยายของตัวเองได้ยังไง

คิดสระตะโดยรวดเร็วแล้ว ราตรีก็เซ็ดหน้า ประภาศราวกับเป็น
เจ้าของบ้านว่า

“ก็ได้ ฉันให้เธออยู่ด้วยก็ได้ แต่บอกไว้ก่อนนะฉันชอบความสงบ
ไม่ชอบอะไรที่มันอีกที่ก็ครึกโครม จะทำอะไรก็ขอให้เกรงใจกันด้วย!”

แล้วหล่อนก็เซ็ดหน้า เดินผ่านโถสัฟนำเข้าบ้านไปเป็นคนแรก ทำ
เป็นไม่เห็นสีหน้าขุ่นเคืองของมีนา

ยายนักเขียนเด็กคงไม่ชอบหน้าหล่อนเป็นแน่ แต่ไม่เป็นไร เพราะ
หล่อนก็ไม่ชอบหน้าเด็กนั่นเหมือนกัน

คิดๆ ไป อยู่บ้านเดียวกันแบบนี้ก็ดี หล่อนจะได้ถือโอกาสสำแดง
เดชให้ยายมีนารู้ชะบั้งว่านักเขียนอย่างหล่อนเป็นตัวจริง ถ้าคิดจะเทียบ
รุ่นกันนะเธอ รอไปอีกสิบปีเถอะ!

เต้านินจา

ตั้งแต่ลืมตาดูโลกมายี่สิบสองปี มีนายังไม่เคยเห็นใครที่แปลกประหลาดเท่านักเขียนรุ่นพี่ที่มีนามปากกาว่า ‘ราชาวดี’ มาก่อนเลย

ตัวจริงของราชาวดีไม่มีอะไรเหมือนที่มีนาคิดไว้สักอย่าง ตรงข้ามกับทุกสิ่ง que เคยจินตนาการยามได้อ่านตัวหนังสืออันสละสลวยที่ฝ่ายนั้นเขียน

ใช่ มีนาอ่านนิยายของอีกฝ่ายแทบทุกเล่ม ราชาวดีเป็นนักเขียนในดวงใจที่มีนาชื่นชมมาตั้งแต่เด็ก พูดได้ว่าเป็นต้นแบบให้เธอดำเนินรอยตาม มีความฝันจะเป็นนักเขียนมาจนปัจจุบัน

ใครจะรู้ว่าตัวจริงจะเป็นแบบนี้

แวบแรกที่ มีนาเห็นฝ่ายนั้นใส่ชุดกระโปรงขาวยีนสวยสง่าอยู่บนสปีดโบต ยังไม่รู้ว่า เป็นใคร ก็อุตส่าห์คิดว่า จะใช้เป็นต้นแบบนางเอกนิยายเรื่องใหม่ ถึงตอนนี้น่าจะเปลี่ยนให้ เป็นนางร้ายเสียดีกว่า หรือไม่ก็ ถอดออกจากเรื่องไปเลย

มีนาได้แต่ส่ายหน้ากับตัวเอง แล้วเดินเข้าบ้านไปบ้าง

ภายในตัวบ้านสองชั้นสีขาวดูสวยงามไม่ผิดจากข้างนอก ขณะนี้

มีนายืนอยู่ในห้องรับแขกที่ตกแต่งสไตล์โมเดิร์น เพดานสูงเปิดโล่งขึ้นไปถึงชั้นสอง พื้นปูกระเบื้องสีขาวเงาเงาไปแบบเล่นระดับ เป็นที่สำหรับวางโซฟาสีขาวรูปตัวยูขนาดใหญ่ หันหน้าเข้าหาโทรทัศน์จอขนาดหกสิบนิ้ว ซึ่งเป็นเครื่องประดับอย่างเดียวในห้องที่เป็นสีดำ

ที่เชื่อมต่อกับห้องนั่งเล่นไปทางด้านขวามือคือห้องกินข้าว ซึ่งมีโต๊ะอาหารตัวยาวสีขาวขนาดแปดที่นั่ง ตั้งอยู่กลางห้อง ส่วนด้านซ้ายคือห้องทำงานกว้างโล่ง ตั้งโต๊ะทำงานไว้กลางห้อง หันหน้าออกสู่ผนังที่เป็นกระจกใสทั้งบาน มองออกไปเห็นทะเลสีฟ้าสดกว้างสุดสายตา

ห้องพักสำหรับมีนาและราชาวดีอยู่บนชั้นสอง มีให้เลือกสองห้อง ตั้งอยู่คนละฝั่งของบ้าน ราชาวดีใช้ความอาวุโสเลือกห้องฝั่งซ้าย ซึ่งเป็นมาสเตอร์เบดรูม ห้องใหญ่กว่า ระเบียงกว้างกว่า และอยู่ติดกับบ้านคู่แฝดฝั่งสีเทา

ส่วนมีนาเป็นคนง่ายๆ อยู่แล้ว จึงไม่ได้มีปัญหากับการได้ห้องนอนเล็ก เธอแบกเป้เข้าไปวางในห้อง ซึ่งจะเป็นที่นอนของเธอตลอดเวลาสองเดือนต่อจากนี้ไป หญิงสาววางกระเป๋า แล้วทิ้งตัวลงบนเตียงสีขาวนุ่มยวบแสนสบาย

บ้านหลังนี้สวยเกินความคิดฝัน มีนานึกถึงคำบอกเล่าของแม่บ้านโอสถีระหว่างนั่งรถมาที่นี่ ฝ่ายนั้นบอกว่าบ้านแฝดทรงโมเดิร์นหลังนี้ ออกแบบโดยสถาปนิกหนุ่มซึ่งเป็นชาวเกาะไข่มุกโดยกำเนิด ตามคำว่าจ้างของอบต. ซึ่งตั้งใจจะสร้างไว้ใช้ถ่ายทำละคร

‘แล้วทำไมจะต้องเป็นบ้านแฝดด้วยคะ’

‘เอ อันนี้ฉันก็ไม่ทราบเหมือนกัน เอาไว้คุณมีนาลองถามคนออกแบบดูสิคะ เขาพักอยู่บ้านแฝดติดกันกับเรานี่เอง ชื่อว่าคุณชาตรีคะ หล่อมากนะคะ ถ้าตั้ยังไม่มีแฟน ก็คงจะเคลิ้มเหมือนกัน’

ถ้าเช่นนั้น ไม่นานเธอก็คงจะได้เจอคุณชาตรีที่โอสถีฟูดถึง

มีนาคิด แล้วลุกจากเตียง เปิดประตูกระจกออกไปยืนสำรวจระเบียง ซึ่งแคบแคพอให้ออกไปยืนชมวิว ไม่สามารถตั้งชุดโต๊ะเก้าอี้แสนสบายไว้นั่งจิบชาชมทะเลได้อย่างระเบียงห้องนอนใหญ่ที่ราชาวดีจับจอง

เสียงโหวกเหวกดังมาจากด้านล่าง เรียกให้เธอชะโงกลงไปมอง แล้วก็พบว่ารถบีเอ็มดับเบิลวของราชวดีที่โดยสารเฟอร์รี่เที่ยวเดียวกับเธอ ขับตามมาถึงแล้ว และหญิงสาวที่กำลังชู้หน้ากับให้คนขับรถชราและแม่บ้านโอสีฟช่วยกันขนข้าวของประดามีของหล่อนลงจากรถเป็นที่วุ่นวายเอิกเกริก จนมีนาไม่แน่ใจว่า ใครกันแน่ที่สมควรจะพูดว่า... ‘ฉันไม่ชอบอะไรที่มีคนอื่นที่กรีกโครม จะทำอะไรก็ขอให้เกรงใจกันด้วย’

ข้าวของที่ราชวดีขนมานั้นดูมากมายจนหน้าอัครจรรย์ คนขับและแม่บ้านช่วยกันขนหลายรอบแล้วก็ยังไม่หมด จนมีนาที่ยืนเท้าคางมองจากข้างบนยังสงสัยว่าราชวดีจะมาพักแค่ชั่วคราว หรือจะย้ายบ้านมาอยู่ถาวรเลยกันแน่

เท่าที่ยืนนับดูเล่นๆ นอกจากกระเป๋าลากใบใหญ่สองใบ กระเป๋าสะพายใบโตอีกสาม ก็ยังมีกล่องและลังอีกหลายใบ มีทั้งลังหนังสือ นิตยสาร และเสบียงอาหาร

ไม่เท่านั้น เธอยังเห็นคนขับรถเที่ยวชนแจกันขนาดใหญ่ กรอบรูปติดผนัง แม้กระทั่งตู้ปลาสวยงามที่นายจ้างเอามาด้วยเข้าบ้าน

เหลือเชื่อเลยจริงๆ ให้ตายเถอะ

มีนาอดไม่ได้ที่จะหันมามองสัมภาระของตนเองที่วางกองในห้อง มีแค่เป้แบ็กแพ็คใบใหญ่กับย่ามใบเล็กๆ อีกใบบรรจุคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กที่จะใช้ทำงานเท่านั้นเอง

เลิกสนใจความวุ่นวายด้านล่าง แล้วเริ่มต้นทำงานเสียที่ดีกว่า เธอคิด แล้วเดินกลับเข้ามาในห้อง หยิบคอมพิวเตอร์เครื่องเล็กกะทัดรัดออกจากกระเป๋าย่ามมาเปิด เชื่อมต่อเข้าอินเทอร์เน็ต ซึ่งเธอก็พบว่าบ้านหลังนี้มีการติดตั้งระบบอินเทอร์เน็ตไร้สายเอาไว้เรียบร้อยแล้ว เป็นที่สะดวกสบายอย่างยิ่ง

นักเขียนสาวเริ่มค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับเกาะไข่มุก การมีอินเทอร์เน็ตทำให้การค้นหาข้อมูลสมัยนี้ง่ายแสนง่าย ไม่ต้องเข้าห้องสมุดค้นหาหนังสือให้เหนื่อย แค่นี้ก็คำที่ต้องการเข้าไป ข้อมูลมากมายก็มาปรากฏตรงหน้า

มีนาได้ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับเกาะไข่มุก รวมถึงข่าวต่างๆ ที่โด่งดัง

เมื่อหกเดือนก่อน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นเรื่องที่รัฐบาลสั่งปิดจุดดำน้ำทั้งหมดรอบเกาะ แล้วเซฟข้อมูลเก็บไว้ในเครื่อง เธอสนใจเรื่องเกี่ยวกับปะการังฟอกขาวเป็นพิเศษ แต่ดูเหมือนจะไม่มีข้อมูลใดที่ลงรายละเอียดในเรื่องนี้มากไปกว่าที่ว่า มัน ‘ฟอกขาว’

คงต้องหาเพิ่มเติมจากแหล่งอื่นเสียแล้ว แต่ว่าจะเป็นที่ไหนกันล่ะ

แล้วไม่นานมินาก็พบช่องทาง เมื่อเว็บไซต์หนึ่งบอกว่า มีศูนย์วิจัยทางทะเลมาตั้งบนเกาะไข่มุกเพื่อทำหน้าที่ศึกษาเรื่องนี้โดยเฉพาะ เธอดาวน์โหลดแผนที่มาดู แล้วก็พบว่ามันอยู่ไม่ไกลจากหาดมุกขาวเท่าไรนัก

ที่สำคัญ นอกจากจะวิจัยเรื่องปะการังแล้ว ศูนย์วิจัยทางทะเลแห่งนี้ยังร่วมมือกับตำรวจน้ำ เพาะเลี้ยงเต่าทะเลเพื่อขยายพันธุ์ด้วย

มินาสะดุดตาตั้งแต่อ่านเจอคำว่า ‘เต่า’

ก็เต่าเป็นสัตว์ตัวโปรดของเธอนี่นา

ใครอาจจะชอบหมา ชอบแมว แต่ไม่รู้ทำไม มินาจึงรักและเอ็นดูสัตว์โลกที่มีชื่อว่า ‘เต่า’ มากเป็นพิเศษ ไม่ว่าจะป็นเต่าบก เต่าทะเล เต่าญี่ปุ่น เธอชอบหมด หากใครได้ไปเยือนห้องพักในคอนโดฯ ของมินา ก็จะต้องอัศจรรย์ใจกับตุ๊กตาเต่าจำนวนมากที่เธอซื้อสะสมไว้หลายปี

ครั้งหนึ่ง เธอเคยมีสัตว์เลี้ยงเป็นเต่าตัวเล็กๆ ด้วยซ้ำ แต่พอเห็นว่ามันต้องอาศัยอยู่ในพื้นที่จำกัด แค่อุ้งพลาสติกแคบๆ ไม่ได้ออกไปเห็นเดือนเห็นตะวัน มินาก็สงสารมันจนต้องเอาไปปล่อย กระนั้น หากได้ยินคำว่าเต่าที่ไร มินาจะต้องพุ่งเข้าไปใส่ทุกที

ครั้งนี้ก็เช่นกัน เต่าทำให้มินาไม่อยากจะรอช้า ตัดสินใจว่า เดี่ยวจะออกไปเดินเล่นสำรวจโลกเกชันที่ชายหาด แล้วจะถือโอกาสเลยไปดูที่ศูนย์วิจัยทางทะเลนั้นเสียเลย

มินาสะพายยามลงบันไดมาข้างล่าง แล้วก็พบว่า ‘ผู้ร่วมบ้าน’ ของเธอกำลังร่วนว้ายกับการย้ายเฟอร์นิเจอร์ในห้องทำงาน ซึ่งเป็นห้องกระจกเปิดรับแสงแดดสว่างไสว

นักเขียนใหญ่กำลังกำกับให้ลุงคนขับรถและแม่บ้านโอสีฟช่วยกัน

ย้ายตำแหน่งโต๊ะเขียนหนังสือให้เป็นไปตามหลักฮวงจุ้ย

“โต๊ะทำงานตั้งกลางห้องอย่างนั้นไม่ได้เด็ดขาดเลยนะคะ หลังเปิดโล่งมันจะทำให้การงานไม่มั่นคง เดี่ยวค่ะ! หันหลังไปหากระจกอย่างนั้นก็ได้ ย้ายมาทางผนังด้านนี้ดีกว่า”

คนแก่กับแม่บ้านร่างป้อมจึงช่วยกันขนโต๊ะมาวางตรงที่ราชวดีชี้ตัวอย่างทุลักทุเล โดยให้เก้าอี้ทำงานหันหลังเข้าชิดผนังห้อง

“นั่นแหละค่ะ ลุงคะ ช่วยเอากรอบรูปอันนั้น...” ราชวดีชี้ไปยังลึงบรรจรูปภาพที่อุตส่าห์ขนมาจากกรุงเทพฯ “อันที่เป็นรูปภูเขานั้นแหละค่ะ เอาไปติดบนผนังหลังโต๊ะทำงานเลยนะคะ มีรูปภูเขาดูไว้จะทำให้หนักแน่น มั่นคง ทำอะไรก็สำเร็จ ถ้าไม่มีรูปนี้ ตรีเขียนงานไม่ออกแน่ค่ะ เลยต้องลงทุนขนมาจากกรุงเทพฯ”

มีนาหยุดยืนมองความวุ่นวายในห้องทำงานแล้วก็อดนึกสงสัยขึ้นมาไม่ได้

ราชวดีเล่นโยกย้ายโต๊ะเก้าอี้ แถมขนข้าวของตัวเองมาจัดวางเรียบร้อยแบบนี้ เหมือนตั้งใจจะครอบครองห้องทำงานเป็นของตัวเองคนเดียว ทั้งที่จริงแล้วมีนาเองก็ควรมีสิทธิ์ใช้ห้องได้เหมือนกัน ถ้าเธอพรวดพราดเข้าไปบอกให้จัดห้องตามหลักฮวงจุ้ยในแบบของเธอบ้าง ฝ่ายนั้นจะว่ายังไงนะ?

แต่ก็ได้แค่คิดเล่นๆ มีนาพอรู้ว่าราชวดีไม่ค่อยชอบหน้าเธอเท่าไร และเธอก็ไม่อยากมีปัญหากับนักเขียนรุ่นพี่ร่วมอาชีพ จึงได้แต่ส่ายหัวเดินเลี้ยวออกไปเงียบๆ ยังได้ยินเสียงราชวดีอธิบายเรื่องการจัดของบนโต๊ะแว่วตามหลังมา

“เตาคริสตัลนั้นวางบนชั้นหลังโต๊ะทำงานนะคะ เอาไว้กระตุ้นพลังงานด้านการสนับสนุนและความเจริญก้าวหน้า หน้าโต๊ะนั้นเป็นจุดรับพลังงาน คุณโอสถีฟช่วยหาแก้วน้ำใส่น้ำและหินเก๋ๆ มาวางประดับให้ตรีหน่อย จะได้ดูดซับพลังงานที่ดี”

และอื่นๆ อีกยาวเหยียด มีนาได้แต่ส่ายหน้า เดินเลี้ยวออกไปจากบ้านอย่างเปลี่ยวๆ

เสียงรบกวนของราชวดีหายไป เมื่อพ้นจากตัวบ้านออกมาเยือนริม

สระว่ายน้ำ มีนาสูดเอากลิ่นอายทะเลเข้าไปเต็มปอด บ่ายคล้อยแล้ว แดด ร่มลมตก เมื่อดวงอาทิตย์ย้ายไปอยู่ด้านหลังของเกาะ

มีนาเดินผ่านสระว่ายน้ำ ลงบันไดห้าขั้นที่เชื่อมลงไปสู่ชายหาดกว้าง เธอกระโดดข้ามประตูรั้วเตี้ยแค่นี้ ไปยืนบนผืนทราย เม็ดทรายขาวนุ่ม ละเอียดจนอดไม่ได้ที่จะถอดรองเท้าผ้าใบคู่ใจทิ้ง แล้วเดินย่ำทรายไป ให้เท้าสัมผัสผืนน้ำทะเลเป็นครั้งแรก ฟองคลื่นขาวๆ ไล่น้ำมาบนหลังเท้า แล้ว ม้วนตัวกลับไปเหมือนจะยั่วเย้าเล่นเอาเกิดเจ้าล่อกับผู้มาเยือน

อันที่จริง นี่ก็นับเป็นครั้งแรกในรอบหลายปีที่เธอได้มาเที่ยวทะเล ทางใต้ เพราะตั้งแต่เรียนจบจากมหาวิทยาลัย อย่างมากก็ไปได้แค่พัทยา หรือไม่กี่หัวหิน ชะอำเท่านั้น เพราะเพื่อนๆ ที่เคยรวมกลุ่มกันเที่ยวก็ มีงานประจำกันหมดแล้ว จะลาพร้อมกันสักสี่ห้าวันเพื่อไปไหนไกลๆ ก็ แล่นยากเย็น

เตะน้ำเล่นอยู่สักพัก มีนาก็หมุนตัวจะเดินกลับไปหยิบรองเท้าที่ ถอดทิ้ง แต่พอหันไปก็ต้องชะงัก

ชายหนุ่มคนหนึ่งกำลังวิดพื้นอยู่บนเสื่อแมตที่ปูไว้บนหาดทราย ห่างจากบริเวณที่มีนาถอดรองเท้าทิ้งไว้ไปไม่เท่าไร

แค่เพียงแวบแรกก็เห็น ก็บอกได้เลยว่าเขาเป็นผู้ชายที่หน้าตาดีมาก แถมรูปร่างยังเป็นนายแบบได้สบายๆ เขาใส่เพียงเสื้อกล้ามตัวเดียว โชว์ กล้ามหน้าอกและท่อนแขนใหญ่

ที่ทำให้มีนาแปลกใจก็คือ เขามาวิดพื้นอยู่ตรงนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่ ทำไม เธอไม่เห็นในที่แรก

สงสัยเมื่อครู่จะมัวตื่นตื้น อยากสัมผัสน้ำทะเลมากไปหน่อย

มีนาเดินไปหยิบรองเท้า แล้วตั้งใจเดินเสีงๆ เพื่อไม่ให้เป็นการ รบกวนการออกกำลังกายของเขา ทว่า

“สวัสดีครับ”

เขาร้องทักเมื่อมีนาเดินผ่านไปแค่ก้าวเดียว หญิงสาวหันกลับมา เห็นเขาลุกขึ้นจากเสื่อแมต ก้าวเข้ามาหาเธอ ในระยะใกล้ กล้ามเนื้อของเขาช่างดูสมบูรณ์แบบเหมือนนายแบบนิตยสาร และใหญ่เสียจนทำให้มีนา

ดูตัวเล็กไปเลย

“คุณเป็นนักเขียนที่มาอยู่บ้านนี้ใช่ไหมครับ?”

“ค่ะ”

“ผมอยู่บ้านติดกันครับ หลังสี่เท่านั้น”

มีนาถึงบางอ้อ ผู้ชายรูปหล่อคนนี่นี่เองคือ ชาตรี ที่โกลีฟพูดถึงที่แรกที่แม่บ้านบอกว่าหล่อ มีนายังไม่คิดว่าเขาจะหล่อขนาดนี้ คิ้วเข้ม ตาคม จมูกโด่ง ผิวของเขาขาวจั๊ต ตัดกับริมฝีปากแดงอย่างที่ผู้หญิงก็ย้งต้องนึกอิจฉา

ไม่แปลกที่ชายหนุ่มรู้ว่าเธอเป็นนักเขียน ในเมื่อเขาเป็นคนออกแบบบ้านแฝดทั้งสองหลัง เขาก็คงจะรู้ว่าใครเป็นคนที่จะมาพัก

“คุณมีนาหรือคุณราชวดีครับ?”

“มีนาค่ะ” หล่อนตอบ “ใช่คุณชาตรีหรือเปล่าค่ะ?”

“เอ๊ะ! คุณรู้จักชื่อผม?” ยิ่งยิ้มเขาก็ยิ่งหล่อ โดยเฉพาะรอยยิ้มตรงกรามสองข้างที่ดูเหมือนลักยิ้มนั่น ผู้ชายน้อยคนนักที่จะมี

“แม่บ้านเล่าให้ฟังค่ะว่าคุณเป็นคนออกแบบบ้านแฝด สวยมากเลยนะค่ะ”

“ครับ บ้านล้อมมุก ผมออกแบบเอง” เขาหันกลับไปมองตัวบ้านพักทรงโมเดิร์น กรูกระจกตลอดแนวด้านหน้าทั้งชั้นบนและชั้นล่าง ฝั่งหนึ่งทาสีขาวล้วน อีกฝั่งเป็นสีเทาจากปูนเปลือย

แววตาเขาดูภาคภูมิใจ แต่กระนั้น เจ้าตัวกลับถอนใจและส่ายหน้าทำเสียงละห้อยนิดๆ เมื่อบอกว่า

“สวย แต่ผมไม่เคยรู้สึกว่าเป็นบ้านเลยครับ”

“อ้าว”

“ไม่เป็นบ้านแล้วจะเป็นอะไร? มีนาไม่เข้าใจ

“ก็บ้าน ถ้าไม่มีคนอยู่อาศัย ไม่มีรอยยิ้ม ไม่มีเสียงหัวเราะ จะเรียกว่าบ้านได้อย่างไร เป็นได้ก็แค่สิ่งปลูกสร้างที่ไร้หัวใจเท่านั้นแหละครับ”

ใบหน้าหล่อเหลาเมื่อนกกลับมาหาเธอ แววตาจริงจัง

“คุณมีนาครับ”

“เอ่อ ค่ะ?”

“ผมดีใจที่คุณมาอยู่เป็น ‘หัวใจ’ ของบ้านล้อมมุกนะครับ”

คนที่ถูกเรียกว่าเป็น ‘หัวใจ’ ของบ้านล้อมมุกถึงกับนั่งอึ้ง อดคิดไม่ได้ว่ากรรมเหล็กร้ายอย่างนี้ ถ้าวันดีคืนดีเขาคิดจะลุกขึ้นมาเขียนนิยาย เธอคงมีคู่แข่งที่น่ากลัวไม่ใช่เล่น

“ขอบคุณค่ะ มีนขอตัวก่อนนะคะ”

มีนรีบพูด เมื่อรู้สึกเหมือนจะเปลือยขาออกมากับความคิดของตัวเอง

“ครับ คุณคุยสนุกมาก แล้วคงมีโอกาสได้คุยกันอีกนะคะครับ”

“ค่ะ” หญิงสาวหันหลังให้เขาทันเวลาพอดี ก่อนจะหลุดหัวเราะออกมาแบบไม่มีเสียง คนอะไร ยังไม่ทันจะคุยกันสักทีคำ ชมว่าเธอคุยสนุก เสียแล้ว

คนพิลึก!

มีนลองเหลียวกลับไปอีกครั้ง ก็เห็นฝ่ายนั้นยังคงยืนมองตามมา ด้วยท่วงท่าที่จับใจ มือหนึ่งล้วงกระเป๋ากางเกงวอร์ม อีกมือยกโปกมาให้อ้าตาไม่ขาด มีนาเห็นว่าเขาขยับตาให้เธอด้วย!

หญิงสาวรีบหันกลับแทบไม่ทัน นายชาตรีนี่หล่อก็หล่ออยู่หรือกะต้องยอมรับว่าทั้งหล่อ ทั้งหุ่นดีอย่างเขา ไปเป็นดาราก็ได้สบาย แต่เธอยังรู้สึกทะแม่งๆ ชอบกล

ช่างเถอะ ไม่ใช่เรื่องของเธอ...

มีนปิดความคิดนั้นทิ้ง เปลี่ยนใจไม่เดินเล่นชายหาดต่อ แต่ตรงกลับไปยังตัวบ้านโดยไม่เหลียวมองหลังอีกเลย

ด้านหลังของบ้านแฝด ด้านที่ติดถนนคือพื้นที่โรงรถ นอกจากบีเอ็มคันหรูของราชาวดีแล้ว ยังมีจักรยานคันหนึ่งจอดพิงผนังไว้ ซึ่งแม่บ้านโธลีพบกตอนที่มาถึงใหม่ๆ ว่า

‘ในโรงรถมีจักรยานนะคะคุณมีน ถ้าเบื่อกๆ หรืออยากไปไหนใกล้ๆ ก็เอาไปวันเล่นได้เลย’

แต่พอมีนาเดินเข้าไปใกล้ เห็นจักรยานที่โอสีฟบอกให้หล่อนเอาไป
'แวย์น' ชัดๆ ก็ต้องร้องหือ?

จักรยานสีเขียวยุคใหม่ที่จอดอยู่ดูใหม่เอี่ยมก็จริง แต่ว่ามันไม่ใช่จักรยาน
ธรรมดาที่มีนาคุ้นเคย มันเป็นจักรยานสองตอนแบบให้นั่งถีบสองคน และ
ตรงท้ายยังมีเบาะสำหรับซ้อนได้อีกหนึ่งคนด้วย!

คนซื้อคงจะตั้งใจเตรียมเอาไว้เป็นอุปกรณ์ประกอบฉาก ให้พระเอก
นางเอกขี่ถ่ายละครฉากโรแมนติคมากกว่า คงไม่หวังให้มีนาขี่ที่กะหงู-
กะหนิงกับราชาชาติแน่

นักเขียนสาวส่ายหัว แต่เอาก็เอา ในเมื่อไม่มีทางเลือก ไข้เจ้า
จักรยานคันนี้คงไม่เลวร้ายนักหรอก

“ดีกว่าเดินละนะ”

เธอบอกตัวเอง แล้วลากเจ้าจักรยานสองตอนสีเขียวยออกมาจาก
โรงรถ เหวี่ยงขาขาวขึ้นคร่อมอาน แล้วปั่นออกไป เพิ่งรู้ว่าสิ่งที่ทำมาเพื่อ
สองคน พอมาขี่คนเดียวมันก็ไม่ใช่ว่าเรื่องง่ายนัก เธอทรงตัวอย่างทุลักทุเล
เหมือนคนหัดขี่จักรยานใหม่ๆ น้ำหนักตอนหลังที่ไม่มีคนช่วยปั่น ถ่วงเสีย
จนโง่งนซ้ายขวาอยู่หลายที

โชคดีที่ถนนสายเล็กโล่ง ไม่มีรถคันใหญ่ขับผ่านให้ต้องหวาดเสียว
แต่ก็โชคร้ายที่ความน่ารักของจักรยานทำให้คนที่พบเห็นหันมามอง
แล้วอมยิ้มไปตลอดทางที่เธอปั่นผ่าน มีนาพยายามไม่สนใจ

และในที่สุดความพยายามก็พาเธอมาถึงศูนย์วิจัยทางทะเล

มีนาหักเลี้ยวผ่านรั้วสีขาว ที่มีป้ายชื่อศูนย์วิจัยฯ เห็นอาคารชั้น
เดียวสีขาวตั้งอยู่ริมชายหาดที่มีต้นไม้ริมทะเลขึ้นทึบเป็นแนวไปตลอด มีนา
สนใจต้นไม้ใหญ่รูปทรงแปลกที่ดูราวกับมันจะเลื้อยราบไปกับพื้นทราย
กิ่งใหญ่ๆ ยื่นเป็นแนวนอนดูเหมือนเปล นำป็นขึ้นไปนั่งเล่น

'ต้นกระทิง' มีนาอ่านป้ายเล็กๆ ที่ติดอยู่กับลำต้นขณะที่เธอ
ขี่จักรยานผ่าน

แต่ขณะที่กำลังชมความงามของแนวต้นกระทิงเพลินๆ ก็มีเสียง
ตะโกน

“เฮ้ย มันอยู่นั่น! ไปจับมันมาเร็ว!”

คนสองสามคนโผล่พรวดออกมาตัดหน้าจักรยานมีนาในระยะกระชั้น เธอตกใจหักหลบไปอีกทาง และเพราะจักรยานสองตอนที่เดิมก็ทรงตัวลำบากอยู่แล้ว พอเธอหักแฮนด์ไปทางซ้าย ตอนหลังของจักรยานกลับไม่ยอมไปด้วย ทำให้มีนาเสียหลักพุ่งเข้าหาแนวต้นกระถิง

มีเสียงกรี๊ด แล้วตอนนั้นเองเธอก็รู้สึกวาล้อจักรยานแล่นทับไปบนอะไรง่ายๆ เหมือนลูกระนาดถนน แต่ไม่ใช่...

ทันทีที่เห็นมันเต็มตา มีนาก็ร้องกรี๊ด ล้มโครมไปกับพื้นทรายข้างทางทั้งคนทั้งจักรยาน มีนาไม่สนใจว่าตัวเองจะถลอกปอกเปิกตรงไหน รีบคลานเข้าไปหาสิ่งที่เพิ่งขี่จักรยานทับไปสดๆ ร้อนๆ

มันคือเต่า

เต่าตัวใหญ่ นอนแน่นิ่งอยู่บนพื้น หัวกลมๆ ที่หดเข้าไปในกระดองไม่ได้ และขาที่มีลักษณะเหมือนใบพาย บ่งบอกว่ามันคือ ‘เต่าทะเล’

เธอขี่จักรยานทับเต่าทะเล!!

ตายไหม? คือคำแรกที่หญิงสาวถามตัวเอง หัวใจสั่นรัวด้วยความหวาดหวั่น ทำอะไรไม่ถูก ได้ยินเสียงใครบางคนร้องตะโกน...

“แว๊ก! นินจาโดนรถทับ ใครก็ได้ช่วยที!”

มีนาและเจ้าของเสียงร้องต่างทำอะไรไม่ถูกพอกัน

กระทั่งผู้ชายคนหนึ่งวิ่งออกมาตามเสียง พอเห็นว่าเกิดอะไรขึ้น เขาก็ถลาเข้ามาหาเต่าที่ถูกเรียกว่า ‘นินจา’

“ถอยไป!” มือใหญ่ผลักมีนาและผู้หญิงอีกคนแหกกระเด็นไปคนละทาง ก่อนจะอุ้มเจ้าเต่าตัวใหญ่ขึ้นอย่างคล่องแคล่ว เหมือนกับการอุ้มเต่าเป็นสิ่งที่เขาทำอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน

ดวงตาในกรอบแว่นหน้าตาดมอกลงมาที่มีนา ผู้หญิงคนนั้น และผู้ชายอีกสองคนที่วิ่งมาสมทบ แม้ไม่มีคำพูด แต่มีนากลับตัวลืบเหมือนโดนดุอย่างแรง

แต่นั้นก็ไม่เท่ากับที่เธอดุตัวเอง

ถ้าเต่าตัวนั้นเป็นอะไรไป เธอคงจะไม่ให้อภัยตัวเองเลย!

๕

ชายชาติวี

หลังขยับเต้าคริสตัลเสริมพลังบนชั้นหลังโต๊ะเขียนหนังสือให้เข้าที่เป็นอย่างสุดท้าย ราตรีก็ถอยออกมามองรอบห้องทำงานที่จัดเสร็จเรียบร้อยถูกหลักฮวงจุ้ยทุกประการ นับเป็นการเริ่มต้นการทำงานได้อย่างสวยงามในวันนี้

ก็ไม่เคยได้ยินหรือ เริ่มต้นดี มีชัยไปกว่าครึ่ง!

ดังนั้นการจัดห้องตามหลักฮวงจุ้ยก็นับเป็นส่วนหนึ่งของการทำงานเหมือนกัน ราตรียิ้มกับตัวเอง ก่อนจะบิดตัวไล่ความเมื่อยขบ หันซ้ายหันขวา พลันสายตาก็มองผ่านผนังกระจกออกไปข้างนอก ราตรีชะงัก เปลือกตาเบิกกว้าง ตะลึงกับภาพผู้ชายที่ยืนอยู่ริมสระว่ายน้ำทางฝั่งบ้านแฝดหลังติดกัน

หนุ่มหล่อคนที่ราตรีเห็นเมื่อแรกมาถึงยืนอยู่ตรงนั้น

ลำพังความหล่อเหลาของเขาก็ติดตาตรึงใจให้ถอนสายตาไม่ได้อยู่แล้ว แต่ที่นี่ เขายังสวมแค้นกางเกงว่ายน้ำตัวเดียว เผยให้เห็นหุ่นสวยงามกล้ามเนื้อแน่นปึ้กราวกับนายแบบให้ดูเต็มตาเสียด้วย

“เป็นอะไรไปค้าคุณตรี” แม่บ้านโอลิฟขยับเข้ามา ชะเง้อคอสั้นๆ

ชะแง้มองตามสายตาหล่อน แล้วก็ร้อง

“อ้ายตายว้ายกรี๊ด นั่นไงคะคุณชาตรี สถาปนิกที่ออกแบบบ้านหลังนี้”

“ชาตรี?” ราตรีเคลิ้ม ยังไม่อาจละสายตาไปจากชายหนุ่มกล้ามเนื้อที่กำลังกระโจนจากขอบสระลงไปใต้น้ำด้วยท่วงท่าสวยงาม “หนุ่มสมชายชาตรีจริงๆ ด้วย”

“คะ? คุณตรีว่าไงนะคะ”

ราตรีได้สติ

“อ้อ เอ่อ ไม่มีอะไรค่ะ แคบอกว่าชื่อชาตรี ฟังแล้วคล้ายๆ ราตรีเลยนะคะ ราตรี ชาตรี ชาตรี ราตรี”

“นั่นสินะคะ แหม่ อย่างกับเนื้อคู่กันเลย” คุณแม่บ้านหัวเราะฮิฮะ

“ตายแล้ว คุณโอสีฟพูดอะไรอย่างนั้น ตรีเป็นผู้หญิงนะคะ เสียหายหมด” ราตรีบิตตัวขวยเขิน

“ทำไมล่ะคะ คุณชาตรีแก่ออกจะหล่อ ถ้าดิฉันไม่มีคนที่หมายปองอยู่แล้ว ดิฉันก็คงจะเคลิ้มเหมือนกัน” ปากว่าอย่างนั้น แต่แม่บ้านทำท่าเคลิ้มไปแล้ว

“ขึ้นตรีขอออกไปทักทายเพื่อนบ้านสักหน่อยนะคะ”

“อ้อ ไปค่ะ เดี่ยวดิฉันจะแนะนำให้คุณรู้จักเอง”

โอสีฟทำท่าจะเดินไปเปิดประตู แต่ราตรีเรียกมือห้าม

“เดี๋ยวก่อนค่ะ เอ่อ ตรีว่าตรีแต่งตัวไม่เหมาะสมนะคะ”

โอสีฟหันมากระพริบตาปริบๆ มองชุดที่หญิงสาวสวม กระโปรงพลิ้ว สีขาว ตัวที่ใส่เดินทางมาจากกรุงเทพฯ ผมเผ้ายุ่งเหยิงจากการจัดข้าวของเมื่อครู่

“ขอเวลาไปเปลี่ยนแป็บหนึ่ง”

ไม่พูดพร่ำทำเพลง ราตรีรีบหันกลับ วิ่งขึ้นบันไดที่ละสองขั้นหายไปชั้นสอง หล่อนใช้เวลาแค่เพียงไม่ถึงสิบนาที กลับลงมาใน ‘ชุดที่เหมาะสม’ ซึ่งทำให้โอสีฟที่ยืนรออยู่ที่ต้นบันไดอ้าปากค้าง

ที่หล่อนเลือกสวมเป็นชุดว่ายน้ำวันพีชสีส้มสด คลุมทับด้วยชุด

กระโปรงตัวยาวแบบปล่อยโคร่งสีน้ำตาล พิมพ์ลายดอกกระจุกกระจิมตรงชาย ซึ่งยาวกรุยกรายลงมารวมข้อเท้า โดยไม่ลืมนำร้อยไข่มุกเครื่องประดับประจำตัว คราวนี้หล่อนเลือกเส้นยาวบางๆ เหมาะสำหรับ 'ใส่เล่นๆ ริมสระว่ายน้ำ' ใบหน้าแต่งใหม่สดใส และผมยาวเซตเป็นลอนอย่างดี ทั้งหมดนี้ไม่เชื่อว่าใช้เวลาแคสัปดาห์เท่านั้น

“ขอใส่ชุดว่ายน้ำนะคะ ดูสบายๆ ไม่เป็นทางการดี”

“เอ่อค่ะ สบายๆ”

“งั้นก็ไปกันเถอะค่ะคุณโอล์ฟ” หล่อนยกหมวกสานสีน้ำตาล ซึ่งปีกกว้างจนแทบจะคลุมเมื่อไปถึงแม่บ้านโอล์ฟได้ ขึ้นสวมศีรษะ แล้วก็ก้าวนำออกไป

“คุณชาตรีค่ะ!” แม่บ้านโอล์ฟตะโกนเรียกชายหนุ่มที่เพิ่งว่ายน้ำถึงขอบสระฝั่งโน้น เสียงเรียกทำให้เขาหันมา ตาคมบนใบหน้าหล่อเหลา เบียดน้ำพรูมอมมายังราตรี แล้วริมฝีปากแดงสดตัดกับผิวขาวจัดก็ขยับเป็นรอยยิ้ม ก่อนที่เขาจะว่ายกลับมาด้วยท่าฟรีสไตล์ จ้วงแค้ไม่กี่ครั้งก็มาเกาะขอบสระตรงที่ราตรียืนอยู่

ตาเขามองหล่อน แต่ปากทักโอล์ฟก่อน

“สวัสดิ์ครับคุณโอล์ฟ วันนี้สวยจัง”

แม่บ้านหัวเราะคิกคัก ก้มลงตีแผ่เยาะที่ต้นแขนใหญ่ของคนที่อยู่ในสระ

“แหม คุณชาตรีก็ ปากหวานทุกที อย่างมาเสียเวลาจับต้นเลยคะ ต้นไม่เคลิ้มหรอก เพราะว่าหัวใจต้นมีเจ้าของแล้ว”

ชาตรีหัวเราะ ฟันของเขาขาวเรียงเป็นระเบียบราวกับไข่มุกจริงๆ

“อ้อ ต้นมีคนมาแนะนำให้รู้จักด้วยค่ะ” แม่บ้านผายมือมาทางราชวดี “นี่คุณราตรี นามปากกาว่าราชวดี เป็นนักเขียนที่จะมาเขียนนิยายให้เกาะไข่มุกใจค่ะ”

ชาตรีเปลี่ยนยิ้มให้นมามาให้ราตรี ตาสบตา ทำเอาราตรีใจลั่นหัวน้ไหว

“สวัสดิ์ครับ คุณราตรี”

“เอ่อ สวัสดิ์คะ ขึ้นมาคุยข้างบนดีกว่ามั๊ยคะ ถ้าไม่รังเกียจ”

“ผมใส่แต่กางเกงว่ายน้ำ ไม่ถือนะครับ”

“ไม่ถือค่ะ!” ทั้งราตรีและแม่บ้านพูดพร้อมกัน

ชาติรีเหวี่ยงตัวปีนบันไดขอบสระขึ้นมา เรือร่างแน่นไปด้วยมัดกล้ำมมีหยดน้ำเกาะพราวทำเอาราตรีหน้าร้อนฉ่ำ โดยเฉพาะเมื่อมือขาวทว่าฝ่ามือแดงจัดยื่นมาตรงหน้า

“ยินดีต้อนรับสู่เกาะใหม่ครับ คุณราชาวดี”

“ยินดีค่ะ” หล่อนยื่นมือไปสัมผัสมือเขา แล้วก็เหมือนกับจะลอยได้

“หวังว่าจะชอบบ้านนะครับ”

“บ้านสวยมากค่ะ ตรีชอบมากๆ เลย”

“สวย” เขาหันมองตัวบ้าน แล้วถอนใจ “แต่ยังเรียกว่าบ้านไม่ได้หรอกครับ เพราะบ้านที่ไม่มีคนอยู่ก็เป็นได้แค่สิ่งปลูกสร้างที่ไร้หัวใจเท่านั้น”

ราตรีตะลึงงัน

“คุณตรีครับ”

“เออ ค่ะ?”

“ผมดีใจมากนะครับ ที่คุณตรีมาอยู่ที่นี่ มาอยู่เป็น ‘หัวใจ’ ให้บ้าน ล้อมมุกนะครับ”

ราวกับมีแสงสว่างวาบขึ้นในหัวสมองของราตรี ทำเอาตาพร่าเลื่อนร่างกายเบาหวิวเหมือนจะลอยขึ้นในอากาศ

แน่แล้ว ราตรีมั่นใจว่าหล่อนเจอแล้ว!

ผู้ชายแบบนี้แหละที่หล่อนตามหา เขาเหมาะสมไม่เพียงแค่ว่าเป็นพระเอกนิยายเรื่องใหม่ แต่ถ้านักเขียนนิยายอย่างหล่อนจะมีแฟนสักคน ก็ต้องเป็นคนที่ละเอียดอ่อน ลึกซึ้ง และคมคายแบบชาตรีนี่แหละ!

มีนามองมือหนาของผู้ชายหน้าขรึมใส่แว่น จับเข็มฉีดยาฉีดเข้าที่กล้ำมเนื้อขาของเต่าทะเลตัวนั้นอย่างเบามือ เจ้าหน้าที่ดูแลบ่อเต่าสองคน และนักวิจัยสาวทำอีกหนึ่งคนยืนดูห่างออกมาเงิบๆ มีเพียงมินาเท่านั้นที่ร้อนใจ เข้าไปชะเง้อชะเง้ออยู่เบื้องหลังของเขา พร้อมกับยิงคำถามไม่หยุด

‘นั่นยาอะไรหรือคะ?’

‘แล้วมันเป็นอะไรมากหรือเปล่า?’

‘ขาหลังมันทำไมถึงเป็นแผลเหวอะหวะอย่างนั้น’

‘เพราะฉันทับมันเมื่อกี้หรือเปล่าคะ?’

เขาไม่ตอบอะไรเธอสักคำ ทำเหมือนไม่ได้ยิน กระทั่งตรวจดูอาการของเต่าทะเลที่อินนิจางจนแน่ใจแล้ว เขาก็อุ้มมันขึ้น จะเอาไปปล่อยคืนลงบ่อ แต่พอหันกลับมาเจอเธอที่ยืนประกบติด เขาก็ผงะอย่างแรงจนแว่นตาเลื่อนตกลงมาจากตังจมูก รีบประคองเต่าที่อุ้มอยู่ถอยหนีในลักษณะปกป่อง

‘คุณถอยไปหน่อยได้ไหม เต่าจะตกใจหมด’

นั่นคือประโยคแรกที่เขาพูดกับเธอ มีนาหน้าเฉือน รีบขยับถอยไปสามก้าว ทั้งท่าทางและคำพูดของเขาทำเอาเธอรู้สึกเหมือนเป็นตัวอันตรายก็ไม่ปาน

‘ขอโทษค่ะ’

ชายหนุ่มเอาเจ้าเต่าอินนิจาไปปล่อยลงในบ่อไฟเบอร์กลาสทรงกลมขนาดใหญ่ ก่อนจะหันกลับมา ใช้นิ้วชี้ต้นแว่นกลับไปบ่อตังจมูก มองเลยมีนาไปพูดเสียงขรึมกับคนของเขา

‘ทำไมอินนิจาถึงหลุดจากบ่อไปได้’

เสียงนั้นไม่ได้คุกคาม แต่ทุ้มต่ำฟังดูจริงจังเสียจนทำให้คนทั้งสามก้มหน้างูด

‘เขียนรายงานมาด้วย’

‘แล้วตกลงมันเป็นอะไรมากหรือเปล่าคะ ทำไมถึงลอยนิ่งไม่ขยับเขยื้อนอย่างนั้นล่ะ แล้ว?’ มีนาคงจะยิงไปอีกหลายคำถามเป็นแน่ ถ้าไม่เห็นดวงตาหลังกระจกแว่นใสหันมามองอย่างสงสัย แล้วถามคำถามที่คงจะเพ็งนึกได้ว่าควรถามเธอตั้งนานแล้ว

‘คุณเป็นใคร?’

‘ฉัน’

นั่นสิ จะบอกว่าเป็นใครดี ระหว่างมีนากำลังคิด นักวิจัยสาวมาดทอม

ก็ถือโอกาสซึ่งหนี

“ฉันกึ่งขอตัวไปทำงานก่อนนะฮะอาจารย์ กึ่งต้องตัวอย่างปลาค้างไว้” ว่าแล้วเจ้าตัวก็รีบแวบไปอย่างรวดเร็ว พร้อมคนงานชายอีกสองคนที่ตามไปติดๆ

ทิ้งให้มีนาเย็นเผชิญหน้าคนที่ถูกเรียกว่า ‘อาจารย์’ เพียงลำพัง

“ฉัน ชื่อมีนา ฉันเป็น แฮ่ ช่างมันเถอะคะ ตกกลางว่าเต่าตัวเมื่อก็มัน เป็นอะไร ทำไมขามันถึงเป็นแผลอย่างนั้น?”

“โตนอวน”

“คะ?”

เขาตอบสั้นเสียดจนมีนาจับต้นชนปลายไม่ถูก

“โตนอวน? หมายถึงว่ามีชาวประมงพยายามจะจับมันหรือ?”

เขาทำหน้าหงุดหงิด เหมือนกับว่าเธอเป็นคนเข้าใจอะไรยากเย็น ไม่ใช่เป็นเพราะตนเองที่พูดน้อยเสียดจนคนฟังไม่รู้เรื่อง

“ขาหลังมันไปติดอวนเก่าที่คนทิ้งลงทะเล เลยบาดเจ็บ”

“ตายจริง แล้วฉันก็ยังซื้อรถทับมันซ้ำอีก” มีนาคราง ยิ่งสะเทือนใจเมื่อชะเง้อมองเข้าไปในบ่อ เห็นหินจาลอยนิ่งอยู่บนผิวน้ำ ไม่ว้าย ไม่ขยับเขยื้อน

“ให้ฉันทำอะไรได้บ้างคะ ถ้ามีค่าใช้จ่ายในการรักษา จะให้ฉันช่วยรับผิดชอบก็”

“ไม่เป็นไร”

“แต่ว่าฉันอยากช่วยจริงๆ เพราะฉันเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้มันเจ็บหนักขึ้น ถ้าไม่ใช่เรื่องเงินก็ให้ฉันได้ทำอย่างอื่นก็”

“ไม่ต้อง”

ไม่ว่าเธอจะเสนออะไรไป เขาก็เพียงตอบมาสั้นๆ ด้วยน้ำเสียงนิ่งๆ ไร้อารมณ์จนมีนาเดาเจตนาไม่ออก เธอก็เลยไม่รู้จะพูดอะไรต่อ

ช่วงเวลาแห่งความเงียบอันน่าอึดอัดนั่นเอง อีกเสียงหนึ่งก็ดังแทรกขึ้นมา

“สวัสดิ์ครับอาจารย์เพชร กำลังมีแขกอยู่หรือครับ?”

คู่สนทนาของมีนาหันมามองข้ามศีรษะเธอไปยังผู้มาใหม่ แล้วก็เผยยิ้ม เป็นยิ้มแรกที่มีนาได้เห็นจากเขา ซึ่งแน่นอนว่าไม่ใช่ยิ้มสำหรับเธอ

“อ้าว หมวดเร็วว กลับมาที่เกาะตั้งแต่เมื่อไหร่?”

ชื่อที่ออกจากปากเขาทำให้มีนารีบหันกลับไปมองบ้าง เห็นว่าคนที่กำลังเดินยิ้มเข้ามาคือนายตำรวจน้ำที่เธอเจอบนเรือนั่นเอง

“คุณมีนา?” เขาเลิกคิ้วเข้มหนร้อ่งทักอย่างประหลาดใจ

“หมวดเร็วว?”

พชรไม่ได้พูดอะไร แต่มองสองคนกลับไปกลับมาอย่างคาดไม่ถึงว่าจะรู้จักกัน

“คุณมีนามาทำอะไรที่นี่ครับ?”

“ฉัน เอ่อ ฉัน”

มีนากำลังนึกคำพูด ผู้ชายอีกคนที่พูดน้อยจนแทบต้องคาดคั้นเมื่อครู่ ก็กลับพูดคล่องขึ้นมาเสียเฉยๆ ยามหันไปอธิบายนกับหมวดเร็ววด้วยเสียงขรึม

“ผู้หญิงคนนี้เขาขี่จักรยานทับเต่าผม”

“หา?”

“นิินจาขาหลังเจ็บ ผมเพิ่งได้มาเมื่อวาน ไม้รู้ว่าจะรอดหรือเปล่า”

“ไม่รู้จะรอดหรือเปล่า?!”

มีนาถึงกับชวนเซ สายตาสองคู่ของผู้ชายสองคนที่พร้อมใจกันจ้องมา ทำเอาเธอรู้สึกเหมือนถูกประณาม ไม่ต่างกับการถูกยกนิ้วชี้หน้า ประจานว่าเป็นฆาตกร ทำร้ายสัตว์อนุรักษ์หายาก ช่างใจยักษ์ใจมารไม่ผิดกับพวกขับรถชนหมาข้างถนนที่เธอเคยก่นด่า เธอมันไม่สมควรได้รับการให้อภัย แม้แต่โอกาสแก้ตัวสักน้อยนิดด้วยการรับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการรักษาเจ้าเต่า เธอก็ยังไม่ควรได้รับ!

มีนาไม่เคยทำอะไรผิดแล้วรู้สึกแย่ขนาดนี้มาก่อนเลย

“ฉัน... ไม่ได้ตั้งใจ”

น้ำตาหยดหนึ่งไหลลงมาตามแก้ม

เจ้าตัวตกตะลึง รีบยกมือตะครุบใบหน้า นี่เธอเพลอร้องให้ต่อหน้า

ผู้ชายที่นับว่าแปลกหน้าถึงสองคนได้ยังไงกัน!

หญิงสาวรู้ตัวก็รีบหมุนตัวกลับ แล้ววิ่งหนีสุดชีวิตด้วยความอับอาย!

เสียงฝีเท้าหนักๆ วิ่งตามมาด้านหลัง มีนาไม่สนใจ ก้มหน้าก้มตาวิ่งมาถึงจักรยานสองตอนที่ล้มเคঁก้อยู่ตรง ‘จุดเกิดเหตุ’ พยายามยกมันตั้งขึ้น ทว่าเร็วแรงไม่รู้หายไปไหนหมด ในที่สุดก็ต้องปล่อยจักรยาน เขาอ่อนนั่งแปะลงกับพื้น

“คุณมีนา เป็นอะไรไป?” เสียงนั้นทำให้รู้ว่าคนที่วิ่งตามมาก็คือหมวดเรียว “เอ๊ะ! เขาคุณเป็นแผลนี่”

มีนาก็มองตามสายตาเขา เพิ่งเห็นว่าที่หัวเขามีแผลถลอกขนาดใหญ่จากจักรยานล้ม เลือดไหลซึม แต่ที่เธอเข้าอ่อนไม่ใช่เพราะแผลหรือ เธอไม่รู้สิก็จะไรกับแผลเลย แต่เป็นเพราะ

“ฉันทับเต้า”

หมวดเรียวที่ย่อตัวลงมาดูหัวเขาของเธอชะงัก หันมามองหน้าเธอเองๆ

“ฉันมันแย่ ฉันสมควรตกนรก”

เรียวทำหน้าที่ประหลาดๆ ก่อนจะระเบิดเสียงหัวเราะออกมาอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย

“โ๊ย๊ย อย่าคิดมากไปหน่อยเลยน่า มันก็ยังไม่ได้ตายเสียหน่อยนี่คุณ” เขาพยายามหยุดหัวเราะอย่างยากลำบาก

“แต่...อาจารย์คนเมื่อกี้เค้า...”

“อาจารย์พร เค้าเป็นนักวิทยาศาสตร์ทางทะเล วันๆ คุยกับปลา มากกว่าคุยกับคน ก็เลยดูเหมือนดูไปอย่างนั้นเอง ที่จริงแล้วไม่มีอะไรหรอก”

“จริงหรือ?” เธอยังไม่ยอมเชื่อ แต่เรียวพยักหน้าหนักแน่น

“คุณลองหาเรื่องคุยให้ถูกคอสี เผลอๆ จะหาปุ้มสตอปไม่เจอ”

นี่ภาพไม่ออกเลยว่าผู้ชายคนนั้นจะพูดอะไรยาวๆ และเป็นมิตรได้ขนาดหมวดเรียว แม้หมวดเธอจะเขี้ยวครีမ် ตัวดำ ก็ยังดูไม่น่ากริ่งเกรงเท่าเวลาที่ต้องเผชิญหน้ากับอาจารย์พรนั่นเลย เขาพูดน้อยเสียจนเดา

ไม่ถูกว่าอารมณ์เป็นอย่างไร หน้าเขาก็เฉยนิ่งเสียจนไม่รู้ว่าเขาเกลียดหรือชอบ
“แล้วนี่จักรยานอะไรของคุณ”

เรียวมองจักรยานสองตอนของเธอ ก่อนจะหันมามองเข้ามีนา แล้ว
ส่ายหน้า

“เข้าเจ็บอย่างนี้คงขี่ไม่ไหวแล้วมั้ง ไปเถอะ คุณพักอยู่หาดไหน ผม
ไปส่ง”

มีนาไม่ได้ตื้อตึงเมื่อเขาช่วยท้าวปีกให้ลุกขึ้นยืน เธอหันมองซ้าย
มองขวา

“ไหนล่ะคะรถหมวด”

“ไหน”

เขาชี้ไป ไม่ใช่ที่รถ แต่ชี้ออกไปทางชายหาด เรือยางสีน้ำเงินจอด
อยู่ตรงนั้น

ชายหนุ่มประคองเธอไปขึ้นเรือ ระหว่างนั่งรอให้ตำรวจนำหนุ่ม
จัดการกับเชือกที่ผูกเรือและติดเครื่อง มีนาก็เฝ้าถามอย่างอดไม่ได้

“อาจารย์พรคนนั้น เขาเป็นใครเหรอ?”

“ดอกเตอร์พรเป็นนักวิทยาศาสตร์ทางทะเล หัวหน้าที่ิมที่มาทำ
วิจัยเรื่องปะการังฟอกขาวที่นี้ไง บนเกาะนี้ไม่มีใครรู้เรื่องปะการังฟอกขาว
ได้ดีเท่าเขาแล้วละ”

คำตอบนั้นทำเอามีนาแทบจะเป็นลม ดูท่าเธอจะจูดได้คำตอบเข้าให้
เสียแล้วสิ

อาจารย์หนุ่มหน้าหนึ่งคนนั่นเอง แหล่งข้อมูลที่กำลังตามหาเพื่อนำไป
เขียนนิยาย

เธอเล่นไปสร้างความประทับใจเอาไว้แบบนั้นแล้ว จะกล้าไปเผชิญ
หน้าเขาอีกได้อย่างไรกัน

มีนาได้แต่ลอบถอนใจเฮือกใหญ่ รู้สึกตึบตื้อชนิดที่ว่าเย็นนี้คงจะ
กินข้าวไม่ลงเลยทีเดียว

ชาตรีชวนหล่อนดินเนอร์!

นั่นคือสาเหตุที่ราตรีกำลังง่วนหรือคั่นชุตมากมายที่ชนมาจาก
กรุงเทพฯ ออกมาเลือกใส่จนกระจาดกระจายเต็มห้อง ในที่สุดก็เลือกได้
อีฟนิ่งปาร์ตี้เดรสสีเขียวหัวเม็ดตัดตามแบบดิวอร์

หล่อนเสียเวลาเลือกสร้อยไข่มุกจากหีบสมบัติที่ชนมาอยู่นาน ว่า
แบบไหนจะเหมาะกับงานเลี้ยงต้อนรับิมสระว่ายน้ำ ในที่สุดก็ได้สร้อยมุก
ติดคอแบบโซคเกอร์

ใครอาจจะแปลกใจว่าทำไมราตรีถึงชนชุดเดรสและเครื่องประดับ
เหล่านี้มาเที่ยวทะเล ที่จริงก็เป็นเพราะว่าชุดสวยเหล่านี้หล่อนเอาไว้ใช้ใส่
เวลาเขียนนิยายเป็นปกติอยู่แล้ว เพื่อช่วยสร้างอารมณ์สุนทรีย์ เพิ่มความ
ลื่นไหลให้งานเขียน

และไม่เสียแรง อุตุส่าห้ชนมาก็ได้ใช้คุ้มค่าจริงๆ ในวัตถุประสงค์
พิเศษเสียด้วย

ราตรียื่นสำรวจตัวเองหน้ากระจก ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าผู้หญิงที่เห็น
จากเงาสะท้อนข้างสวยสดใส แวตตาเป็นประกายเห็นถึงความตื่นเต้น
ดูเหมือนเด็กวัยรุ่นที่เพิ่งจะมีนัดเดทครั้งแรก

นี่ใช่ไหม ที่เขาว่าคนมีความรักมักจะได้เด็กลง นี่ถ้าบอกว่าหญิงสาว
ในกระจกอายุแค่ยี่สิบสอง ก็คงไม่มีใครเถียง

ใครจะคิด จากที่นี้กว่าจะหมดหวังแล้ว หล่อนจะได้มาเจอเนื้อคู่ที่นี้
คิดไม่ผิดจริงๆ ที่รับปาก บ.ก. เดินทางมาเกาะไข่มุก

ราตรีเดินเยื้องกรายลงมาข้างล่าง ทันทีที่เปิดประตูออกไปยังริมสระ
ว่ายน้ำ ชาตรีที่ยืนอยู่ใกล้เตาปิ้งย่างอาหารทะเลกับแม่บ้านโอล์ฟก็หันกลับ
มา และมองนิ่ง ราวกับตะลึงในความสวยของหล่อน

ราตรียิ้มขยิบเขิน และก้าวตรงเข้าไปหาเขา

“แล้วไหนคุณตรีล่ะครับ” เขาชะงัดมองหาไปด้านหลังของหล่อน

“เอ่อ ตรีอยู่นี่ไงคะ” หล่อนชี้ตัวเองอย่างพาชื้อ

“อ้าว ผมคิดว่านางฟ้าเสียอีก”

“แหม คุณชาตรีก็” หล่อนปิดปากหัวเราะคิกคัก “ไม่ต้องมาหลอก

ให้ตรีตีใจหอรอกะ อย่างคุณชาตรีคงมีสาว ๆ สวย ๆ ให้มองเยอะเยาะไป”

“สวย ๆ ผมเห็นจนเมื่อครึ่ง เลย์ไม่รู้ลึกละไร” เขายกไหล่ เบ้าปาก นิด ๆ ทำท่าเหมือนหงับมือ ทั้งเอียน ทั้งระอา “แต่ที่มีเสน่ห์ต่างหากครับ ที่หายาก”

ดวงตากรุ่มกริมมองหล่อนแว่หนึ่ง แล้วเขาก็ยื่นมือออกมาตรงหน้า ราวกับจะบอกว่า ใครคือคนมีเสน่ห์ที่เขาพูดถึง

“ให้เกียรติลงไปเดินเล่นชายหาดกับผมนะครับ”

“ได้ลึคะ เตียวกลับมาจะคะคุณโอสัพ”

ราตรีหันไปบอกแม่บ้านที่ยืนยิ้มแฉ่ง แล้วเดินลงบันไดริมสระว่ายน้ำ ลงไปยังชายหาดกว้าง

ท้องฟ้าเป็นสีฟ้าเข้ม เห็นแนวเมฆเป็นชั้น ๆ ยามตะวันตกใกล้จะตกดิน เสียดยที่มันไปตกอีกด้านของเกาะ หล่อนจึงไม่ได้เห็น แต่ก็ไม่เป็นไร แค ได้เดินเคียงไปกับหนุ่มหล่อกล่อมใหญ่ มีเขาคอยประคองก็แสนวิเศษแล้ว

แม้กระทั่งร่องเท้าสันสูงที่ใส่อยู่ซึ่งคอยจะปักลงไป ในทรายทุกก้าวที่ เดิน ก็ยังไม่ถือเป็นอุปสรรคเลย

“เมื่อก็คุณชาตรีบอกว่า ชอบผู้หญิงมีเสน่ห์ ตรีสงสัยจังว่าต้อง เป็นยังไงถึงจะเรียกว่ามีเสน่ห์สำหรับคุณชาตรี”

“ผมชอบผู้หญิงเก่งครับ” เขาตอบทันทีโดยไม่ต้องคิด

“ต้องเก่งแค่ไหนกันคะ”

ราตรีถาม ทั้งที่แน่ใจว่าถ้าพูดถึงผู้หญิงเก่ง หล่อนก็คือหนึ่งในตองอู เหมือนกัน โดยเฉพาะในวงการนิยาย

“เก่งสักครึ่งของคุณตรีก็พอแล้วครับ”

“แหม รู้ได้ไงกันคะ ว่าตรีเก่ง” หล่อนทำท่าขวยเขิน

เขาหยุดเดิน แล้วหันกลับมายื่นเผชิญหน้ากับหล่อน สายตาที่จ้อง มาทำเอาแทบละลาย

“ในเมื่อมาถึงขั้นนี้แล้ว ผมก็อยากจะขอสารภาพ”

มีแวบหนึ่งที่ราตรีเผลอคิดไปว่าเขาจะสารภาพรัก ก่อนจะรีบติด เบรก เตือนตัวเองว่ามันจะเร็วไปหน่อย

“ผมจะสารภาพว่า ผมไม่ได้เพิ่งรู้จักคุณตรีนะครับ ผมรู้จัก ‘ราชาวดี’ มาตั้งนานแล้ว”

แล้วสิ่งที่เขาสารภาพต่อมาก็ทำให้ราตรีอึ้ง ตะลึง และใจเต้นแรง ไม่น้อยไปกว่าการถูกสารภาพรักเท่าไรเลย

“ผมเป็นแฟนนิยายของราชาวดีครับ”